

**INSTITUTIONEN FÖR FILOSOFI,
LINGVISTIK OCH VETENSKAPSTEORI**

RASRISKEN

Nimby-reaktioner och bilder av ensamkommande flyktingbarn i Göteborgs stads information om temporära flyktingbostäder, februari- mars 2016

Miriam Reuterstrand

Uppsats/Examensarbete:	Magisteruppsats 15 hp
Program och/eller kurs:	Kommunikatörsprogrammet– med inriktning mot myndigheter och offentlig förvaltning
Nivå:	Avancerad nivå
Termin/år:	Vt 2016
Handledare:	Cajsa Ottesjö
Examinator:	Orla Vigsø

Abstract

Titel	The risk of collapse– Nimby-reactions and construction of un-accompanied refugee children in public information regarding temporary refugee housing in the city of Göteborg, February-March 2016
Thesis/Essay	One-year master thesis, 15 hec
Program	Master in Communication– alignment in Public administration 120 hec
Level	Advanced level
Semester/year	Spring 2016
Supervisor	Cajsa Ottesjö
Examiner	Orla Vigso
Key words	critical discourse analysis, un-accompanied refugee children, nimby, gothenburg, citizen, right wing populism, racism, public dialogue, politics of fear, refugees, temporary housing, gender equality, discourse, normalization, pragmatics, swedish identity
Nyckelord	<i>kritisk diskursanalys, ensamkommande flyktingbarn, nimby, göteborg, medborgare, högerpopulism, populism, rasism, antiislamism, intersektionalitet, pragmatik, medborgardialog, rädslans politik, flyktingmottagning, temporära bostäder, modulhus, jämställdhet, diskurs, normalisering, pragmatik, svenskhet</i>

Summary	<p>This thesis aims at revealing the dominant discourses present when Göteborg informed its citizens about their plans to build temporary homes for un-accompanied refugee children in February- March 2016. With a pragmatic and intersectional critical discourse analysis, based on prior research on structural discrimination, participatory governance, nimby-ism and immigration policy discourses, recordings of six meetings and one public online chat have been analysed. The results shows that government officials constructs its reader/citizen as empowered, active, house owners with Swedish citizenship whom is having (legitimate) fears and concerns about this issue. The "situation" is presented by government officials as extreme, mainly from an egocentric perspective and has a strong focus on safety and security aspects. The citizens present questions with nimby-characteristics and concerns regarding their own neighborhood and nation. The safety of their own children and welfare resources for other "weak" groups (with a strong connection to a right wing populist rhetoric). The safety-questions are related to geological conditions of the building sites (with risk of collaps), of loosing symbolic recreational areas. and also to an expected overcrowdedness of existing public spaces and services. But the most frequently discussed issue is the homogeneously described group "un-accompanied children" and their "poor understanding of the Swedish gender equality culture". This image is substantiated with presumptive traits of these children related to their gender, age, religion and country of origin. But also presupposed traits of specific cultural and moral values, a problematic mental health status and a heterosexual orientation. The unaccompanied refugee children are presented as anonymous numbers and discussed as being potentially violent and their status as of being children (under 18) is frequently questioned often with references to media reports mentioning un-accompanied children as (sexual) offenders . Questioning of these dominant discourses is visible trough statements and questions regarding how the children are being taken care of, how one can personally help in the welcoming of refugees, that refugees can be an economic asset, storys of positive encounters with refugee children and by claiming that the statistic risks of this type of housing does not match the perceived threat and that "we" have a moral responsibility to take care of this group.</p>
---------	--

Till Lily
och alla som kämpar

*Var besvärlig,
ta plats,
höj din röst
och backa inte!
Vi håller
varandras händer
när det blir läskigt
(K. Jansson)*

Jag vill uttrycka min tacksamhet över den tillgång till skattefinansierade välfärds- och trygghetssystem som gjort genomförandet av denna magisteruppsats möjlig; universitet, studiemedel, förskola, bibliotek samt alla de föregående investeringar som det svenska samhället gjort i min hälsa och i min utbildning. Ett system jag hoppas att många fler får möjlighet att ta del av i framtiden.

Ett innerligt tack vill jag även ge till min familj och mina vänner (vad skillnaden nu är) som genom att få mig att lita på min egen förmåga och ihärdigt diskutera världens beskaffenhet med mig starkt har bidragit till det faktum att idé, analys och skrivprocess genomförts utan större inblandning av andra personer än mig själv. Ni är ovärderliga, jag är oövervinnerlig.

1. Inledning.....	1
1.2 Syfte	2
1.3 Frågeställningar.....	2
1.4 Disposition	2
2. Teoretiska utgångspunkter.....	3
2.1 Diskriminering och rasism som strukturellt fenomen	3
2.2 Socialkonstruktivism och språkhandlingar	5
2.3 Medborgardialoger och NIMBY-teorin	7
3. Tidigare forskning	10
3.1 Tidigare forskning om migrationspolitiska diskurser.....	10
3.2 Tidigare forskning om medborgardialoger och NIMBY-reaktioner.....	12
4. Metod	14
5. Material	18
6. Överväganden och förtydliganden	20
6.1 Forskningsetiska överväganden	20
6.2 Avgränsningar.....	20
6.3 Självpositionering.....	21
6.4 Kontextbeskrivning	22
7. Resultat.....	26
7.1 Göteborgs stads mötesramar, modellmottagare och problemformulering	26
7.1.1 Mötesramar och samtalsregler- presentation och frågestund.....	26
7.1.2 Modellmottagaren- Göteborgare och medborgare	27
7.1.3 Syfte, problem och situation- ett lokalt tjänstemannaperspektiv	29
7.2 Invånarnas frågor.....	32
7.2.1 N.I.M.B.Y Not in my backyard.....	32
7.2.2 Rasrisken och hotet mot ”det i Sverige som är fint”	34
7.3 Oroade grannar.....	36
7.3.1 Integration och koncentration.....	36
7.3.2 Valfärden	38
7.3.4 Berörda fastighetsägande och andra positioneringar.....	39
7.4 Yimbys, Niabys och andra motdiskurser.....	40
7.4 Bilder av de ensamkommande	42
7.4.1 Vi jobbar hårt med värderingar och att pojkarna ska förstå att jämställdhet är viktigt i Sverige.....	42
7.4.2 Pojkarna.....	43
7.4.3 Egna barn och ensamkommande ungdomar.....	44
7.4.4 Den svenska jämställdheten	45
7.4.5 Säkerhetshot	46
7.4.6 Andra bilder av de ensamkommande	47
8. Sammanfattning av resultat.....	50

9. Slutsatser	51
9.1 Ett inifrån-perspektiv.....	51
9.2 Det bortnämnda perspektivet.....	52
9.3 Dialog med den normaliserade medborgaren.....	52
9.4 Närhetsprincipen i privat och kollektivt ägande.....	54
9.5 Beskydda värdefulla platser	55
9.6 Spä ut, blanda upp och integrera	56
9.7 Att hjälpa de egna först.....	57
9.8 Den hotade svenska jämställdhetskulturen.....	58
9.9 De ensamkommande pojkarna	60
9.10 Hotade svenska identiteter och olika sorters populism	61
9.11 Högerpopulistiska uttalanden hanterade av ”neutrala” tjänstemän	63
10. Slutdiskussion.....	65
11. Referenslista	69
Bilagor	72
Ämnen i frågor om De ensamkommande.....	74

1. Inledning

Antalet människor på flykt från olika konflikter har inte varit såhär stort sedan andra världskriget. Hösten 2015 anlände 163 000 personer för att söka asyl i Sverige. 70 000 av de asylsökande var barn och hälften av de barn som sökte asyl kom utan vuxna. De flesta av dessa barn är ifrån Afghanistan men många är också ifrån Eritrea och Syrien. (Migrationsverket 2016)

I Sverige 2015 visade opinionssiffror, bränder på asyl-boenden och fördelningen av platser i riksdagen tecken på ett främlingsfientligt land. Samtidigt gav stora demonstrationer, en mobilisering och ett engagemang från civilsamhället under parollen *Refugees welcome* bilden av att många tog ställning för ett annat Sverige; ett som ”öppnade sina hjärtan”, sina hem och sina vindsförråd för att välkomna de som flytt. Flyktingfrågor blev inte längre bara de andras, det blev något som även märktes i den svenska och den Göteborgska vardagen.

För att ordna bostäder och kunna öppna de antal HVB-hem (hem för vård och boende) som behövdes för de ensamkommande barn och barnfamiljer som anvisats att bo i Göteborg behövdes nya byggnationer uppföras. För att få större spridning på vilka områden i staden som nyanlända bor i lades förslag fram på mark i de stadsdelar som idag tar emot minst antal nyanlända. I dessa stadsdelar hölls informationsmöten om byggplanerna och det är dem samt den kompletterande chatten om flyktingmottagandet som här har undersökts.

Fenomenet som studerats är intressant ur flera synvinklar. Framförallt speglar det en debatt som pågick i en intressant och i många avseenden unik situation. Kommunikationen mellan Göteborgs stads representanter och invånarna om flyktingbostäder är ett intressant exempel på hur förändringar i människors geografiska närhet väcker frågor om identiteter, om inställningar till förändring och om vad som behöver skydd och bör skyddas. Analysen har gett en bild av de perspektiv på flyktingmottagning som existerade i den specifika kontexten och säger samtidigt mycket om återkommande idéer om demokrati och makt i förhållande till solidaritet och egenintresse. Denna undersökning bidrar med värdefull kunskap om vilka diskurser som var dominerande i både den offentliga och den civila debatten under den undersökta tidsperioden och i den specifika kontexten, när den största migrationen sedan andra världskriget var aktuell.

Med ett intersektionellt perspektiv problematiseras här hur invånare och tjänstemän kommunicerar och informerar om komplexa samhällsfrågor i allmänhet och om gruppen ensamkommande flyktingbarn i synnerhet. Genom att synliggöra diskurser kopplat till geografiska platser och till olika grupperingar och positioneringar syftar jag till att skapa medvetenhet kring ett systematiskt språkligt särskiljande som i förlängningen skapar diskriminerande samhällsstrukturer.

1.2 Syfte

Föreliggande undersökning syftar till att synliggöra dominerande diskurser i Göteborgs stads dialog med invånare under februari- mars 2016 gällande byggplaner för temporära modulhus avsedda för asylsökande och nyanlända flyktingar.

1.3 Frågeställningar

De frågeställningar som besvaras i undersökningen är följande

- **Hur ser dialogen/informationen ut?** Vilka ramar för samtalet sattes av Göteborgs Stads tjänstemän? Vilka normalföreställningar om mottagaren kan utläsas i informationen och vilken problemformulering/syfte som presenteras av tjänstemännen?
- **Vilka frågor tas upp av invånarna?** Denna frågeställning syftar till att besvara av vilken karaktär invånarnas frågor i chatt och frågestunder hade, vilken typ av frågor som dominerade och vilka olika perspektiv som fanns representerade.
- **Vilka bilder av ensamkommande flyktingbarn ges i det undersökta materialet?** Frågeställningen besvaras genom att undersöka vilka egenskaper gruppen tillskrivs, hur gruppen tilltalas eller i vilka sammanhang de omtalas.

1.4 Disposition

Närmast följer en genomgång av de teoretiska perspektiv och den tidigare forskning som varit av relevans för analysen. Socialkonstruktivistiska teorier om diskriminering, språk, språkhandlingar, demokratiska dialoger samt nimby-teorin presenteras följt av en presentation av tidigare forskning om medborgardialoger och migrationspolitiska diskurser. Metoden för analysen är en kritisk diskursanalys med ett pragmatiskt och intersektionellt angreppssätt vilket presenteras tillsammans med en beskrivning av materialet som består av möten, chatt och informationsblad från Göteborgs stad. Analysens resultat presenteras med en inledande kontextbeskrivning och sedan en frågeställning i taget. En sammanfattning av resultaten och de slutsatser som dras av dessa följer, innan en slutdiskussion rörande slutsatserna förs.

2. Teoretiska utgångspunkter

Här presenteras de teorier undersökningen tar avstamp i. En genomgång görs av diskriminering och rasism som socialt konstruerade fenomen. till teorier om maktrelationer skapade genom konstruerandet av språkliga kategorier följt av en redogörelse för vad det intersektionella perspektivet innebär. Där efter ges en presentation av nimby-teorin och om så kallade medborgardialoger.

2.1 Diskriminering och rasism som strukturellt fenomen

Diskriminering tar sig uttryck på många olika nivåer exempelvis genom lagar, skrivna och oskrivna regler och policys samt användandet/verkställandet av dessa (Hornscheidt & Landqvist 2014). Dessa reglerande normer kan innehålla ett genomgående missgynnande av vissa grupper, uttryckligen eller indirekt och är ofta inbyggd i ett system som i sin tur bygger på andra system och normer som normaliseras och är svåra att synliggöra då effekterna av dem kan kännas logiska och rationella i det specifika sammanhanget (Hornscheidt & Landqvist 2014:60ff). Vad som kan avfärdas som enskilda individers uttalanden i en specifik situation är ofta en fråga om mycket mer långtgående strukturer i en organisation, en kultur, en grupp eller ett samhälle (Hornscheidt och Landqvist 2014:60ff).

De *lagstiftade diskrimineringsgrunder* som offentligt anställda är ålagda att inte uttrycka sig diskriminerande om i sitt bemötande med allmänheten är kön, könsidentitet/uttryck, etnicitet, religion, funktionsvariation, sexuell läggning och ålder (DO 2016). Diskriminerande strukturer har alltid en normalföreställning om en viss privilegierad position där de som inte tillhör denna stigmatiseras för att rättfärdiga ojämlika maktförhållanden inom en struktur och skapar olika grupper av ”de andra”, vilka dessa ”andra” är varierar i olika kontexter men har alltid syftet att rättfärdiga de fördelar den privilegierade gruppen har (Hornscheidt & Landqvist 2014).

Ett *postkolonialt perspektiv* synliggör de traderade koloniala idéer om världens beskaffenhet och hierarkiska strukturer mellan individer och olika gruppidentiteter som än idag färgar

identitetsskapande (Loomba 1998 i Hornscheidt & Landqvist 2014). Perspektivet syftar till att synliggöra hur denna typ av makt reproduceras genom talat språk, litteratur, kultur och olika institutioner som reglerar ett samhälle och en individs liv och vardag.

Intersektionalitet är ett begrepp och en teoretisk utgångspunkt som bär spår av postmodern feministisk teori, postkolonial teori, Black Feminism och queer-teori (Lykke 2014).

Intersektionalitet kan ha lite olika betydelser i olika texter och kontexter men används här som ett perspektiv där *en* variabel som t ex. kön eller etnicitet inte kan användas som ensam förklaringsmodell till ett fenomen. Perspektivet syftar i denna undersökning till att visa hur olika typer av positioneringar, identiteter och makt alltid samverkar.

Rädslans politik eller *The politics of fear* är vad Ruth Wodak (2015) kallar politiska idéer om en nation som hotad av migrationen. Vilka faktorer, mekanismer och drivkrafter som förklarar rasistiska attityder finns det relativt lite forskning och kunskap kring, visst stöd finns dock för teorin att motstånd mot invandring förklaras genom upplevda hot mot sociala och kulturella institutioner och värden, snarare än faktiska samhällseliga konsekvenser av invandring (Dustmann & Preston 2007). Wodak (2015) har granskat och jämfört olika *högerpopulistiska* rörelser/partier och främlingsfientliga/rasistiska diskurser runt om i Europa och funnit fundamentala likheter hos dessa. Bland annat nämns att de utger sig tala för folket, det vill säga en (1) homogen befolkning. Detta folk behöver försvara sig från andra grupper inom och utanför nationalstaten samt från *etablissemangen* eller makthavare som hotar folkets chanser till arbete eller från de som inte vill anpassa sig till eller bevara kulturella värden. Vidare menar Wodak att denna typ av populism kan knyta an till så väl höger- som vänsterideologier, men ställer sig samtidigt utanför landets befintliga höger-vänsterskala och skapar nya uppdelningar som ofta är relaterade till (ofta fullt legitima) rädslor för företeelser som följer med globalisering, en omvärld i förändring och en känsla av att de etablerade partierna inte vill ta tag i eller tala om olika sociala frågor och problem. I Sverige har Sverigedemokraterna (SD) ofta anklagats för att utnyttja främlingsfientliga stämningar och föra en populistisk politik där de säger sig företräda mannen på gatan inför en styrande elit, men *populism* behöver inte alltid handla om främlingsfientlig politik utan all typ av politik som spelar på

känslomässiga utspel är i viss mån populistisk, skillnaderna ligger i vilket folk som mobiliseras mot vem (Hellström & Kiiskinen 2013).

Anti-islamismen är en särskild form av diskrimineringsstruktur där dimensionerna *säkerhet* och *kultur* har kombinerats; där terrorism kopplas till muslimska stater/muslimer och har gjort islam till en (fysisk)säkerhetsfråga samt anses vara ett hot mot västvärldens demokrati och jämställdhet (Borell & Gerner 2010:31-43). Wodak kopplar även ihop anti-islamism med högerpopulistiska partiets *pseudoemancipatoriska genuspolitiska agendor* (2015:22). Denna typ av feminism, menar Wodak, är rent motsägelsefull i relation till den politik de för i övrigt, men används som ett retoriskt vapen för att exkludera migrerade personer från muslimska länder. Genom att säga sig stå för jämlikhet och kvinnors frihet i vissa sammanhang och förespråka konservativa idéer i andra kan islamsk fundamentalism, som roten till de olika former av kvinnoförtryck de tycker sig se i muslimska kulturer, ställas emot att ”säkra kvinnors frihet”.

2.2 Socialkonstruktivism och språkhandlingar

Socialkonstruktivismen bygger på idén om att det språk genom vilket vi förstår världen inte är något som finns på förhand utan består av olika sociala överenskommelser, kategoriseringar och benämningar av objekt, subjekt och abstrakta företeelser skapas och återskapas av oss människor genom olika språkliga handlingar och på så vis är verkligheten (eller vår förståelse av den) också något som är konstruerat (NE 2016). En *diskurs* är när ett bestämt sätt att tala om världen eller ett utsnitt av den eller när ett specifikt sätt att tala om och förhålla sig till ett fenomen i en viss kontext återkommer flertalet gånger (Winter Jørgensen & Philips 2000, Foucault 1993).

Kontextualisering är ett begrepp för när en benämning eller perspektiv på ett fenomen om tas upp och blir ett accepterat perspektiv i sammanhanget (Hornscheidt & Landqvist 2014). När något sedan nämns igen på samma eller liknande vis sker en *rekontextualisering*. Ett ämne eller ett perspektiv kan också rekontextualiseras och bli normaliserat genom att någon tar

nästa samtalstur utan att protestera mot föregående yttrande, så kallad *ackommodering* (Hornscheidt & Landqvist 2014).

Pragmatiken grundar sig i idén att språk inte bara är något som används för att beskriva utan också är en aktiv handling, *en språkhandling*, som även gör något och påverkar verkligheten och skapar och återskapar på så vis olika diskurser (Hornscheidt & Landqvist 2014:36-39). Då varje språkhandling är grundad i tidigare erfarenheter är tolkningen av en språkhandling en process och en situation som kan bära med sig olika möjligheter till tolkning (Hornscheidt & Landqvist 2014:119). Talarens avsikt är alltså inte alltid det som är mest relevant att undersöka, då lyssnarens förståelse eller talhandlingens effekter inte alltid kan vara uppenbara för den som yttrar sig, frågan bör istället vara vilka *effekter* en språkhandling kan ha (Butler 1997).

Med språkhandlingen *interpellationer* (ungefär tilltal) beskriver Butler (1997) hur subjekt skapas. Interpellationer är nödvändiga för att skapa sociala varelser och benämningar av sig själv och av andra och bekräftar också de ordningar och kategoriseringar vi tillsammans skapar som sociala individer. Konstruktionerna är inte alltid valfria eller skapas i stunden utan bygger alltid på tidigare erfarenheter, överenskommelser och konstruktioner då vissa förutsättanden behöver tas som självklara, naturliga/uppenbara för att vi ska kunna kommunicera med varandra och fungera socialt, skapa mening och gemenskap. Det är också en förutsättning för att kunna förstå sin egen position i ett större sammanhang. Olika *positioneringar* görs möjliga (erbjuds, påtvingas och begränsas) alltid i interaktionen mellan individer och av sociala strukturer (jfr Hornscheidt & Landqvist 2014).

Normalföreställningar är de gemensamma föreställningar som tas på allvar och blir gällande för i ett sammanhang. *Normaliserade avvikelser* är avsteg från den normalaste normalföreställningen (jfr. Lind Paliki 2010) om något och som accepteras i sammanhanget men nämns genom olika språkliga signaler som avvikande. respektive bestraffas i en specifik situation, vad och vilka får tillhöra *normalföreställningen* om något? Om du säger åt mig att rita en fågel ritar jag då en pingvin? Min normalföreställning av vad en fågel är eller vilken

normalföreställning jag antar att du har påverkar i allra högsta grad vad jag väljer att rita. På samma vis finns olika värdeladdningar i orden egna *barn* och andras *ungar*. Särskiljande av människor är det som konstruerar olika grupper. Upprepade handlingar bildar strukturer och praktiker medan förändringar i (språk)handlingar kan ge förändringar i strukturerna.

Utgångspunkten för en förhandling om roller och positioner i ett samtal är ofta användning av sociala index som 'vi' och 'de'." (Hornscheidt & Landqvist 2014:144).

2.3 Medborgardialoger och NIMBY-teorin

Det undersökta materialet kan ses som en typ av *medborgardialog*. Dessa dialoger, som äger rum mellan offentliga representanter och medborgare har anammats av många kommuner (Tahvilzadeh 2013) och har oftast syftet att minska konflikter och skapa förankring hos invånare i olika beslut och förändringsprocesser (Wänström 2013). Fung, Olin-Wright och Neaera (2003) menar att dagens representativa demokratisystem måste föra över mer makt från den styrande eliten, valda politiker, tjänstemän och den privata marknaden, till folket. Deras metod för medborgardialoger som kallas *empowered participatory governance* syftar till att öka människors vilja att delta i politik och samhälle och vara en del av processerna och reformerna för att minska fattigdom och ojämlikhet och går i korthet ut på att medborgarna bjuds in till att lösa icke-infekterade praktiska frågor som det ska gå att se tydliga resultat kring och att processerna ska utgå ifrån att de som främst berörs av frågan också är de som bör lyssnas på (inte personer som traditionellt bedöms som experter). Vidare ska alla de olika åsikter som finns hos de berörda höras och gruppen ska gemensamt komma fram till kompromisser och konsensusbeslut som sedan kan administreras av offentliga organ.

En *kritik mot idén om medborgardialoger* som bland annat Mouffe (1999) framför är att den vilar på det *deliberativa demokratiidealet* med samtal som en väg för att uppnå konsensus och undvika polarisering och konflikter kring olika beslut. Enligt Mouffe blir dialogen ett samtal som direkt eller indirekt styrs av redan privilegierade grupper, men som får kallas för "folkets röst", då en inte tar hänsyn till individers olika möjligheter och vilja till att delta eller att individer också kan tillhöra grupper med särskilda egenintressen som kan spela in. Resultatet av dialogen blir ett kvävande av samhällskonflikter i offentligheten, där härskande eliter

utstrålar enighet medan missnöje över ekonomiska och andra orättvisor istället ökar i samhället i stort; med större och mer våldsamma konflikter som följd (Ibid).

Begreppet *nimby* är en förkortning av not in my backyard och har använts sedan åttiotalet då den brittiska politikern Nicholas Riddely kallade stadsutvecklingsmotståndares inställning för självisk och ”pure nimby-ism” (Oxford dictionary 2010). Det som kännetecknar en så kallad *nimby-reaktion* är att grannarna inte motsätter sig själva verksamheten men att de motsätter sig den geografiska placeringen av en inrättning och att inrättningen är något som uppfattas medför obehag och/eller fara.

Nimby är också en teoretisk utgångspunkt som använts i samhällsvetenskaplig forskning kring startande av allt från vindkraftverk till särskilda vårdinrättningar eller boenden för socialt utsatta grupper (Cowan 2003 mfl). Dear (1992) att det går att förutse med god exakthet hur kraftfulla *nimby-protesterna* kommer att bli, hur länge de kommer att pågå och i vilken form protesterna kommer att ges tillkänna genom att titta på inrättningens karaktär, målgruppens karaktär och det omgivande samhällets karaktär. Vidare beskrivs hur motståndet är som kraftigast hos de med kortast geografiskt avstånd till den planerade inrättningen och minskar proportionerligt ju större avstånd en invånare har till inrättningen.

Protester av nimby-karaktär ses ofta som irrationella och egoistiska då invändningarna som uttrycks är ofta relaterade till risker kopplade till minskat värde på den fastigheten, något omvärlden ofta ser som ett moraliskt/etiskt klandervärdt argument och nimby används därför som en nedsättande benämning på personer som har dessa invändningar (Hermansson 2007). Hermansson (2007) menar att nimby-reaktioner inte enbart bör ses som egoistiska protester utan också kan ses som ett tecken på ett gott demokratiskt samhällsklimat, där invånares åsikter om *lulu* (locally unwanted land use) ges utrymme och argumenterar vidare för att det inte självklart är etiskt försvarbart av beslutsfattare att bortse från nimby-reaktioner genom att avväga samhällets totala vinst med start av en verksamhet mot enskilda individers ”kostnader” för projektet. Hen menar att hänsyn först måste tas till hur invånaren blir personligt drabbad utifrån faktorer som eventuella fysiska risker och vilken eventuell

kompensation som erbjuds av samhället i det specifika fallet. I relation till spelteorins idéer om människors riskanalyser är också diskrepansen mellan den subjektiva risken (som invånarna faktiskt upplever) och den objektiva risken (som besluten grundar sig på) ofta mycket stor och besluten, om de ska anses demokratiska, har därför tagits på felaktiga grunder (Hermansson 2007). Även själva rädslan hos beslutsfattare för den här typen av reaktioner kan starta missnöje. När tjänstemän och politiker på grund av konflikträdsla går ut med beslut när de redan är tagna och inte går att protestera mot, växer också misstron hos invånarna mot beslutsfattarna och detta kan i sig starta ännu kraftigare nimby-reaktioner (Hermansson 2007).

Nimby- begreppet har också ifrågasatts då personer som kanske uppvisar nimby-attityder i realiteten inte heller är så särdeles positiva till själva idén utan snarare vill motarbeta fenomenet på ett mer generellt plan och bör kanske snarare betecknas som *niaby-* not in any backyard (Wolsink 1994). Det finns en uppsjö av akronymer som beskriver granskapsreaktioner och förutom *nimby* och *niaby* har följande ansetts vara av relevans för analysen: *pibby* (place in blacks' backyard) är en benämning av den konsekvens som och blir resultatet när personer med resurser och inflytande motsätter sig byggandet i områden där de själva bor. Eftersom den ”önskade” inrättningen måste byggas någonstans byggs dessa istället på platser som redan är socialt utsatta och där lokalbefolkningen inte kan eller vill protestera (Noguera, Cammarota & Ginwright 2006). *Nimn* (not in my neighbourhood) betecknar företeelsen där en privilegierad grupp med olika medel försöker hålla sitt område ”rent” från ”andra” etniska grupper än den en själv tillhör, *banana* (build absolutly nothing anywhere near anybody), *cave* (citizens against virtually everything) samt *fruit* (fear of redevelopment urban infill and towers) betecknar personer som uppvisar motstånd mot ombyggnationer och förtätning i städer (i form av byggande på höjden) (Schively 2007). Grupper av personer som av princip ställer sig positiva och uppmuntrande till om- och tillbyggnationer och förändringar av stadsbilden går ibland under beteckningen *yimby* (Yes in my backyard) och har blivit något av en folkrörelse i många större städer runt om i världen, och till viss del även i Sverige (yimbytown.com, yimby.se).

3. Tidigare forskning

Nedan presenteras den tidigare forskning om migrationspolitiska diskurser, medborgardialoger och nimby-fenomenet som är av relevans för studien.

3.1 Tidigare forskning om migrationspolitiska diskurser

Sverige kan på ett vis ses som ett tolerant och välkomnande land då politiken historiskt haft större fokus på resursfördelning än kulturell identitet och nationella normer och värden, partier med verkligt inflytande har, fram till 2010, aldrig haft invandring som tvistefråga och den svenska nationalismens dominerande karaktärsdrag med jämlikhet, jämställdhet och rättvisa gör att etnisk nationalism har haft dålig grogrund i Sverige (Demker 2014:75). De tolkningar Demker (2014) gör av SOM-institutets regelbundna mätningar där respondenterna får ta ställning till om de håller med om påståendet ”Sverige bör ta emot fler flyktingar” visar på att den största andelen av befolkningen svarar *vet ej* men att förhållandet mellan *ja* och *nej* pendlat en del över tid och att *nej*-sidan fått ett visst övertag på senare tid. Detta menar Demker att en dock inte bör tolka som att en majoritet just nu är kritiska, utan att den största andelen faktiskt väljer *vet ej* och *ja*. Demker menar att ett *vet ej* kan tolkas som att en kanske önskar att människor inte behövde fly från början, att en inte anser sig tillräckligt informerad för att ha en tydlig åsikt, att en tycker det är lagom som det är eller ställer sig oförstående till själva formuleringen av frågan och därför inte vill svara. Att anpassa politiska beslut och retorik efter en inbillad majoritet av främlingsfientliga invånare är således, enligt Demker, beslut som vilar på felaktiga grunder.

Idén om en nationalstat med en homogen befolkning har sedan sextiotalet långsamt vävts in i den svenska migrationspolitiken (C. Johansson 2006). Migration omtalas idag inte längre som arbetskraftsinvandring med för- och nackdelar utan benämns oftast som flyktingar; en grupp som främst omtalas i samband med olika ekonomiska, sociala och kulturella problem och över tid har invandring allt mer börjat att talas om som en företeelse som behöver begränsas för att samhället ska kunna leva upp till välfärds- och integrationsmål (C. Johansson 2006). Johansson visar vidare på att invandrare från muslimska länder är diskriminerade i svensk politik då dessa sägs vara extra svåra att integrera (C. Johansson 2006).

Oredsson (2001) beskriver i *Svensk Oro* hur Ryssland/Sovjetunionen sedan första världskriget har ansetts utgöra det främsta yttre hotet mot den svenska nationalstaten medan de främsta inre hoten har ansetts vara vänsterextremister, kommunister och under 80-talet även högerextremister. Frukten för migranter har varit som störst under tider av lågkonjunktur och svensk migrationspolitik har visserligen varit ganska generös i jämförelse med många andra europeiska länder men rädslan har dock funnits kvar i den offentliga debatten och väckt frågor kring om Sverige kan ta hand om de som kommer, om svenskarna är tillräckligt toleranta mot migranterna och om de som kommer kan anpassa sig till svenska förhållanden (Oredsson 2001).

En jämförelse mellan regeringspolitikernas uttalanden under balkankriget respektive irakkrieget visar att flyktinggrupper i politikernas framföranden framställs som icke-önskvärda. Vidare visar undersökningen på en dominerande myndighetsdiskurs där språkliga drag som otydliga och/eller anonyma agenter dominerar (A. Johansson. 2008). Hagren Idevall (2016) visar hur valdebatten i SVT 2014 polariseras genom att samtliga partier tar avstånd från Sverigedemokraternas partiledare (vilket också gjorde honom till en central aktör), samtidigt som de framhävde en ”toleransdiskurs” där ”de andra” (migranterna) skulle tolereras och hjälpas i enlighet med en bild av Sverige som ett tolerant och demokratiskt land där ett svenskt *vi* framställs ofta som goda och ett *de* som hjälpbehövande eller en potentiell ekonomisk tillgång utan att gruppens egna röster eller intressen vägs in. I en forskningsöversikt från 2015 är den sammantagna bilden dock att Sverige skulle få betydande ekonomiska problem utan invandring och att kostnaderna är kortsiktiga och konkreta medan vinsterna är långsiktiga och mer diffusa (Strömbäck 2015).

En avhandling om bilder av ensamkommande i både medier och myndighetspolicys (i Sverige och Norge) 2000-2010 beskrivs hur ensamkommande antingen är ”offer” eller ”strateger”, där de antingen är traumatiserade, oskuldsfulla och utsatta eller strategiska ”ankarbarn” som skickats ut för att senare underlätta anhörigas migration och asylprocess. Den ”typiske” ensamkommande tillskrivs ett visst kön, nationalitet och ålder (somalisk/afgansk/irakisk

ungdom/ ung man) och förknippas med risker om att barns förtur i asylprocesser kan göra det åtråvärt att ”göra sig till barn” för andra asylsökande. Ensamkommande som avviker från myndigheters boende och övervakning på grund av avslag på asylansökan eller andra skäl beskrivs antingen som frivilliga rymmare som taktiskt försöker kringgå myndighetsbeslut genom att hålla sig gömd eller som ofrivilliga försvunna utsatta och (sexuellt) exploaterade. Där den senare kategorin verkar starkast förknippad med flickor/unga kvinnor (Stretmo 2014). En analys av mediebilder av ensamkommande under hösten 2015, när bland annat fotot av det drunknade barnet Alan Kurdi florerade, visar framförallt bilder av barnen som utsatta, hjälpbehövande och som samhällskostnader (Andersson & Lisehamn 2016).

Det finns relativt få diskursanalyser om hur migration omtalas i mer vardagliga kontexter och av privatpersoner. En diskurspsykologisk magisteruppsats har dock undersökt konstruktioner av ensamkommande barn på nätforumet Flashback och visade att diskurserna där främst handlade om ålder, särbehandling, sexuellt våld och kön (Bjurhult 2015). Vidare beskriver artikeln *Ge mig dina källor på det innan jag tror på det, fram tills dess kommer jag skratta åt det påståendet: En språkvetenskaplig studie av relationer i kommentarsfält online* av Hagren Idevall (2014) beskrivs hur rasistiska diskurser ofta legitimeras genom att utges för att vara objektiva sanningar.

3.2 Tidigare forskning om medborgardialoger och NIMBY-reaktioner

En intervjustudie med tjänstemän och politiker om medborgarkontakter i kring nedläggning av skolor pekar på att processer och dialoger som sker under en lång tid tenderar att skapa *ökade* konflikter (Wänström 2013). Denna studie visar även att om politikerna och tjänstemännen går in med en inställning om att en dialog ska lyckas *övertyga* de direkt berörda medborgarna om att ett beslut är riktigt får dialogen snarare negativa effekter, detta särskilt om det finns en emotionell koppling till frågan hos invånarna. Goda förutsättningar för en konstruktiv och aktiv medborgardialog fanns dock om utgångspunkten var att samtala kring *hur* processen på bästa sätt skulle genomföras (Wänström 2013).

En diskursanalys av nimby-reaktioner vid byggandet av ett hem för personer med psykiska funktionsvariationer i Storbritannien visade att de dominerande argumenten från invånarna formulerade kring olika frågor av mer allmänt samhällsintresse och ett av de tydligaste argumenten mot byggnationen som utkristalliserades var hur projektets planering sett ut, framför allt menade invånarna att besluten tagits av de ansvariga i hemlighet och att de medvetet valt bort att konsultera lokalbefolkningen (Cowan 2003).

Knox och Pinch (2010:274) beskriver hur Storbritannien, liksom Sverige, har infört gränskontroller och begränsningar vad gäller asylsökandes rättigheter och tillgång till välfärdsresurser samt hur byggandet av större bostadsområden för det ökande antalet asylsökande är något som kan ses på många platser runt om i Europa (EU), men att det är ett område som det forskats mycket lite på. Vid en analys av reaktionerna kring öppnandet av ett asylboende i Storbritannien framkom att en majoritet hade *nimby*-karaktär med inslag av rasistiska diskurser eller ”white- residents desires to exclude non white groups” (Hubbard 2005 i Knox & Pinch 2010).

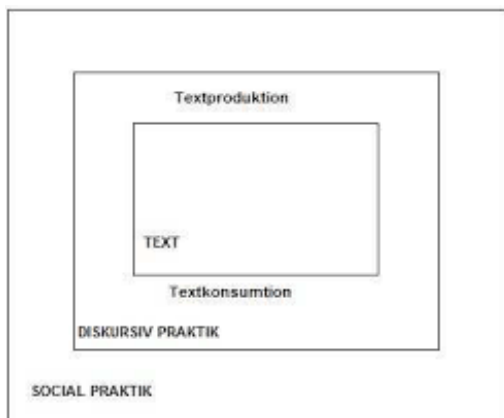
En studie från 2003 om nimby-reaktioner vid starten av ett antal HVB-hem runt om i Sverige kom, i motsats till många andra studier som gjorts på ämnet, fram till att attityder mot den grupp som ska bo i inrättningen var av mindre vikt än faktorer som inrättningens karaktär och det omgivande samhällets egenskaper (Gerner & Borell 2003). Samma forskare har även senare undersökt olika former av grannmotstånd, vid etablering av muslimska församlingar (Gerner & Borell 2010). Där angav 40% av de tillfrågade representanterna från de muslimska församlingarna att de utsatts för kriminella handlingar. Detta motstånd gick att koppla till två typer av företeelser; nyhetsrapportering där terrorism kopplats till islam samt när församlingen startat nya moskéer och därmed blivit synlig i det offentliga rummet, vilket gett anti-islamister tillgång till en symbolisk representation av det främmande (Gerner & Borell 2010).

4. Metod

Nedan presenteras kritisk diskursanalys och hur denna metod använts på materialet. Därefter följer en genomgång av materialet samt de avgränsningar och överväganden som gjorts i analysförfarandet. Därefter följer kontextbeskrivning och resultat redovisas.

4.1 Kritisk diskursanalys

En kritisk diskursanalys ska medvetet synliggöra diskurser som bidrar till att upprätthålla ojämlika maktrelationer, stödja undertryckta grupper och syfta till att underlätta en kamp för social förändring, genom att stödja undertryckta, bort-prioriterade och diskriminerade grupper och syftar i förlängningen till att förändra ojämlika maktförhållanden i mänsklig interaktion (Hornscheidt & Landqvist 2014). Metoden för undersökningen är induktiv och har därför handlat om att försöka bringa klarhet i en på många vis ganska oklar situation. Materialet har alltså styrt valet av metod och teori snarare än att en teori/hypotes prövats på ett material. Jag utgår ifrån Faircloughs modell över de tre dimensioner som är av relevans när en skall genomföra en diskursanalys av en specifik kontext (Fairclough i Winter Jørgensen & Philips 2000:74).

För att förstå den kommunikationssituation jag analyserat undersöktes den faktiska *texten* det vill säga de talade och skrivna ord som ingår i primärmaterialet. För att få en förståelse för materialet krävs också kunskap om den *diskursiva praktiken* eller den omgivande *kontexten* i vilken *texten* befinner sig, det vill säga vilka förutsättningar och omständigheter som en just här kommunicerar

under. Dessa är i sin tur beroende av den omgivande *sociala praktiken*, de ideologiska och övergripande förutsättningar som råder i det omgivande samhället. Fairclough (1992 i Winter Jørgensen & Philips 2000:77) menar att texter alltid bygger på andra texter; ett fenomen som kallas *intertextualitet*. Varje mening och påstående bygger på tidigare texter, erfarenheter och upplevelser och varje ny text kan därför ses som en del av en intertextuell kedja. Varje gång

ett yttrande görs, eller förs in i en kontext, *rekontextualiseras* den och transformeras till en *diskursiv handling* och tillsammans bildar dessa olika praktiker mönster; diskurser och sociala praktiker som regleras genom lagar/regler, traditioner, maktbalanser, förebilder och fysiska/ teknologiska omständigheter (van Leeuwen 2008:6-7,105).

Undersökningens *första frågeställning* syftar till att visa hur informationen är utformad, vem som kan anses vara tänkt mottagare samt beskriva Göteborgs stads problemformulering i den undersökta texten. Här har fokus legat på de inledande anförandena i mötena och i chatten och en textanalys har gjorts av informationsblad och bildpresentation då denna typ av meningsskapande inramning av en kontext är av vikt för den fortsatta förståelsen av innehållet (van Leeuwen 2008). En text eller yttrande, oavsett genre eller om den är talad eller skriven, har en *modellläsare* (Björkvall 2003) eller *den normalaste normalföreställningen av en målgrupp* (Lind Paliki 2010). Modellläsaren är den bild av den tänkta läsaren av ett budskap som konstrueras av avsändaren och är en möjlig identitet som erbjuds de *faktiska läsarna*. En bild de visserligen inte behöver eller ens kan identifiera sig med men som de på ett eller annat vis behöver förhålla sig till och denna bild fyller därför en *kontextualiserande* funktion i sammanhanget. Materialet genomsöktes i detta syfte efter mänskliga aktörer och dessa markerades. Genom att sedan markera om dessa *omtalas* (den, dem/de) eller *tilltalas* (du, ni) blir normalföreställningen av mottagaren tydlig (jfr. Lind Paliki 2010). Analysens nästa steg blev att leta efter vilka olika benämningar som används om denna modellmottagare och vilka *egenskaper* som tillskrivs den genom att undersöka de verb, adjektiv och adverb som nämns i samband med dem. Detta ger en bild av hur modellläsaren språkligt positioneras i den undersökta texten och i den omgivande kontexten. Samtidigt synliggörs även hur andra mänskliga aktörer blir positionerade i förhållande till modellläsaren och till varandra. Sammanhanget/kontexten, och definitionen av den, avgör vilka uttalanden som sedan är möjliga och vilka individuella egenskaper som kan fungera meriterande och anses relevanta (Foucault 1993:26). Tjänstemännens inledande information om mötesregler, syfte(n) och problemformulering/ar blir därför en viktig del av inramningen av mötet. För att få förståelse för vilken roll den undersökta texten får i ett större sammanhang och för att skapa förståelse för de övriga språkhandlingar som analyserats har därför följande aspekter granskats närmare;

mötets namn, dess uttalade *syften*, de presenterade *dagordningspunkterna*, *explicita samtalsregler*, kontextuella *förutsättningar* som tid/plats samt de *problemformuleringar* som formulerats av Göteborgs stads tjänstemän.

Den andra frågeställningen syftar till att synliggöra de diskurser som kontextualiseras och rekontextualiseras i invånarnas frågor. Kontextualisering innebär att saker som tas upp eller benämns också blir ett accepterat perspektiv i sammanhanget (Hornscheidt & Landqvist 2014). När något sen nämns igen på samma eller liknande vis sker en *rekontextualisering*. *Ackommodering* är ett begrepp som används i analysen och beskriver hur något kan rekontextualiseras och bli normaliserat i en diskurs genom att någon tar nästa samtalstur utan att protestera mot föregående yttrande (Hornscheidt & Landqvist 2014). För att ta reda på vilka perspektiv som fanns närvarande (och återkom) sammanfattades varje enskild fråga och lades in i en större tabell. Denna tabell har sedan legat till grund för undersökningen av större *övergripande mönster* i materialet, varje fråga har då sorterats in under en eller flera olika ämneskategorier varav vissa var snarlika och det var därför möjligt att sortera yttrandena med ett färre antal ämneskategorier och istället notera de övriga i en separat kategori vilket resulterade i det ”kodschema” med diskurskategorier som sedan låg till grund för analys och slutsatser (se bilaga 2) För att lättare kunna ge läsaren en bild av i vilken utsträckning olika ämnen togs upp i frågestund/chatt gjordes en överslagsräkning på fördelningen av ämnen (bilaga 3). Då en stor andel av frågorna som ställdes av invånarna visade sig handla om ämnen relaterade till de människor som är målgrupp för boendena undersöktes dessa frågor ytterligare och sorterades in i olika underkategorier (bilaga 4). Dessa låg även till grund för analysen av frågeställning nummer tre.

En kritisk diskursanalys skiljer sig från andra typer av diskursanalys genom inte bara intressera sig för det manifesta innehållet utan minst lika mycket för vad som sägs ”mellan raderna”, vilka tidigare överenskommelser som ligger till grund för det som sägs och vad det kan få för konsekvenser senare (van Leuwen 2008). För att hitta vad som sägs bortom det manifesta finns flera språkliga markörer som ger ledtrådar till att en sats är *pragmatisk*, exempelvis är *modaliteter* (som ju, nog, i alla fall och kanske) en språklig markör som

indikerar med vilken säkerhet någon uttalar sig om något (Mills 2008, Hornscheidt & Landqvist 2014). *Inskränkande adverb* som (också, bara) är ett tecken på att ett uttalande bär på någon form av outtalade konsekvenser. Dessa konsekvenser kallas *inferenser* och framstår sällan som kontroversiella i sammanhanget men kan vara till god hjälp när en vill synliggöra normalföreställningar och hegemoniska diskurser (Hornscheidt&Landqvist 2014). Genom upprepade lyssningar/läsningar av materialet eftersöktes även så kallade *presuppositioner*, de nödvändiga antaganden som ligger till grund för en slutsats i ett yttrande, antaganden som i sin tur baseras på ett förgivettagande om gemensam kunskap hos den som yttrar något och den som är tänkt mottagare (Fairclough 1992:120). Att undersöka olika kategoriseringar, egenskaper och positioner i förhållande till en *binär motsats* kan också synliggöra outtalade normalföreställningar och hierarkier då ett *betydelsepar* oftast är assymetriskt laddade med olika typer av makt och status (Lazar 2015:5 i Hornscheidt & Landqvist 2014). En normalföreställning kan utmärkas av att de språkligt är så självklara att de inte realiseras alls och blir då synliga främst i motsats eller kontrast till det avvikande (Lind Paliki 2010:85). Därför redogörs inte bara för de dominerande diskurserna utan också för de språkhandlingar som på olika vis sticker ut i det undersökta materialet. Dessa var de som av olika anledningar hamnade utanför de dominerande diskurskategorierna i analysen eller som tydligt går i polemik med någon eller flera av dessa och kan ofta betraktas som en form av (medvetet eller omedvetet) införande av motstånd (eller försök till motstånd) i en dominerande diskurs (se Mills 2008).

Den tredje frågeställningen syftar till att undersöka hur den språkliga kategoriseringen *De ensamkommande flyktingbarnen* konstrueras i den undersökta texten. De beskrivningar och benämningar som syftar på den grupp individer som är tänkta att bo i de temporära husen har sammanställts och sedan har materialet på nytt genomsökts efter tecken på *normalföreställningar* kopplade till denna kategorisering.

5. Material

Nedan presenteras det undersökta materialet samt de överväganden och avgränsningar som gjorts följt av en, för den valda metoden obligatorisk självpositionering.

Primärmaterialet består av sex informationsmöten med efterföljande frågestund som livestreamades av Göteborgs stad och sedan lades upp på goteborg.se som youtube-klipp. Jag har även analyserat den chatt på samma ämne som hölls den 7/3 2016. Mötena är ca 90 minuter var, där 30 minuter är presentationer och 60 minuter är frågestunder. Enbart ett möte från varje stadsdel livestreamades. Utöver detta ingår i materialet det bildspel (powerpoint) som användes vid ett av mötena (möte A) samt informationsbladet som följde med inbjudan till mötet och låg som pdf på goteborg.se.

	Stadsdel	Datum	Tid kl	Plats	Tid och antal frågor
möte A	Askim-Frölunda-Högsbo	9 februari 2016	18.00-19.30 20.00-21.30	Billdals Kyrka, Billdals Kykbvåg 1	89 minuter 17 frågor
möte B	Östra Göteborg	22 februari 2016	18.00-19.30	Kortedala Forum, Kortedala Torg 1	86 minuter 20 frågor
möte C	Norra Hisingen	23 februari 2016	18.00-19.30	Glöstorpskyrkan	93 min 15 frågor
möte D	Örgryte-Härlanda	1 mars 2016	18.00-19.30 20.00-21.30	Redbergskyrkan, Landerigatan 9	86 min 15 frågor
möte E	Centrum	9 mars 2016	18.00 20.00	Johannebergskyrkan	93 minuter 28 frågor
möte F	Västra Göteborg	10 mars 2016	18.00	Nya Påvelundsskolans aula	94 minuter 16 frågor
chatt	Chatt	7 mars 2016	13.00	goteborg.se	60 minuter 36 frågor
presentationsbilder	Askim-Frölunda-Högsbo	9 februari		Hämtad från goteborg.se	41 bilder
Infoblad				goteborg.se	2 A4 2190 tecken

Som sekundärmaterial och underlag för kontextbeskrivningen har filken flyktingmottagande i Göteborgs stad från Göteborgs stads officiella hemsida goteborg.se använts. I undersökningen har jag utgått ifrån manifest intertextualitet, därför har de mediala företeelser som explicit nämns i materialet undersökts. Här återfinns bland annat SVTs Agenda från 10/2 2016 samt SVT Opinion Live från 11/2-2016. En befolknings bilder av en samhällsföreteelse färgas i hög grad av hur massmedier presenterar dem (se bl a Gripsrud 2002 och Bourdieu 1998) och mediernas framställning av olika företeelser styrs i sin tur av andra mediernas bilder, av de källor en använder sig av och av själva mediets egna förutsättningar, intressen, tidsramar och

ekonomi. För att beskriva en händelse eller företeelse använder journalister ofta dramatiserande berättargrepp, olika perspektiv framställs som polariserade och tillsammans med utvalda visuella bilder, förenklande liknelser och metaforer förklaras komplexa företeelser (se bl a. Strömbäck 2009).

En översiktlig bild av olika mediala händelser som ligger nära den undersökta kontexten tidsmässigt, ämnesmässigt och geografiskt har därför också gjorts. Sökningarna som omfattar perioden september 2015- mars 2016 har gjorts i Retriver och sökorden har varit: flyktingboenden, asylboenden, temporära bostäder, modulbostäder, ensamkommande flyktingbarn, flyktingmottagning och informationsmöte. Träffarna blev många då antalet flyktingar, boenden och den relativt nya anvisningslagen medfört att frågan varit aktuell och bevakad i nästan varje kommun och därmed också i nästan varje lokaltidning i Sverige. För att begränsa omfånget fokuserades på SVTs nyheter, GP, ETC Göteborg, DN, metro, Aftonbladet, Expressen, GT, sydsvenskan och SvD. Jag har också gjort sökningar bland grupper och events på Facebook, sökord här har för enkelhetens skull varit samma som ovan.

6. Överväganden och förtydliganden

6.1 Forskningsetiska överväganden

Inspelningarna som analyseras är offentliga handlingar och är i enlighet med forskningsetiska aspekter relativt oproblematiska (Vetenskapsrådet 2009). I filmerna syns inte ansiktet på invånarna/frågeställarna. I undersökningen har jag valt att inte köna eller namnge individen som yttrar sig inte i undersökningen när jag citerar dem för att ytterligare avidentifiera personerna. Adresser som nämns utelämnas också i de fall personer uppger detta. Jag nämner heller inte vilken signatur chatt-deltagare använder. För transparens och reliabilitet skrivs vilket möte/chatt yttrandet kommer ifrån samt vilken fråga i ordningen det är. Mötena har givits bokstäver A-E istället för namnet på stadsdelen mötet hölls i. Det är lätt att ta reda på var, när och av vilken tjänsteman något sagts genom att själv undersöka materialet men jag har så långt det går valt att anonymisera personerna som yttrar sig. Vem som sagt vad är inte av relevans för undersökningen, då syftet är att hitta de övergripande diskurserna. Syftet är heller inte att kritisera enskilda uttalanden av särskilda individer utan att ge exempel på yttranden i denna kontext som är representativa eller särskilt intressanta.

6.2 Avgränsningar

Det fanns få skillnader i själva innehållet i presentationerna och formuleringarna skiljer sig inte jättemycket från gång till gång, därför görs heller inga ansatser till jämförande över den undersökta tidsperioden. Tidigare studier har visat att områden med en homogen befolkning generellt visar störst motstånd mot olika typer av sociala inrättningar medan motstånd i områden med en mer heterogen befolkning oftare presenterar argument som rör att samhällsresurserna inte räcker till och att flera inrättningar redan existerar i området (Pacione 2009). I materialet framkommer dock flera indikationer och explicita yttranden om att diverse frågeställare inte är bosatta i den aktuella stadsdelen där mötena hålls och den mobilisering, som kunde ses på sociala medier, för att olika åsikter skulle framkomma på dessa möten (som beskrivs i kontext-kapitlet nedan) ger sammantaget starka indikationer på att det inte enbart är närboende från respektive stadsdel som ställer frågorna. Jämförande görs därför inte mellan

de olika stadsdelarna, då det inte är möjligt att dra några slutsatser kring ifall yttrandena är typiska för området i sig, eller en viss typ av demografisk sammansättning. Fokuset vid analysen av mötenas informationsdel hamnade snabbt på de första två tjänstemän som talar, både då deras taltid är överlägset störst och för att det är de två som talar först. Det som tidigt har förts in i en kommunikationssituation får på olika sätt större betydelse än andra tänkbara aspekter eller möjliga samtalsämnen i det fortsatta samtalet (se bland annat Linell 2011 i Hornscheidt och Landqvist 2014:119) men också för att de frågar de behandlar och vad de arbetar som också var intressantast utifrån frågeställningarna och det är samtidigt de som oftast svarar på invånarnas frågor.

6.3 Självpositionering

I en kritisk analys ingår en självreflektion för att visa vilken förståelse författaren har för sina egna privilegier och diskriminerings erfarenheter, som en del av analysens strävan efter medvetenhet om maktförhållanden (Hornscheidt & Landqvist 2014:143). Mina personliga erfarenheter av att bli diskriminerad bottnar främst i erfarenheter av att bli positionerad som kvinna och som homosexuell/queer. Jag saknar egen migrationserfarenhet. Jag är född 1983 i Göteborg och har svenskt medborgarskap, jag har en samhällsvetenskaplig gymnasieutbildning, en yrkeserfarenhet främst som barnskötare på förskola och högskoleutbildning inom samhällsvetenskap och humaniora, de föräldrar jag vuxit upp med är ickerasifierade, svenskfödda, högskoleutbildade personer. Jag är uppvuxen i innerstaden i olika hyreslägenheter med skilda föräldrar och många syskon. Min ekonomiska klassbakgrund är i det lägre skiktet sett ur ett nationellt perspektiv men i det högre sett ur ett globalt. Jag har idag relativt trygga boendeförhållanden och har inga visuellt synliga funktionsvariationer. Jag har bott hela mitt liv i olika delar av Göteborg (dvs en relativt stor stad) och har därför kommit i kontakt med personer som har migrationserfarenheter, det gör mig statistiskt sett till en person som är mer välvilligt inställd till invandring och kritisk mot nationalstatsidéer samt idéer om en essentiell syn på etnicitet och kultur (jfr Demker 2014). Att jag bor i Göteborg gör att jag har en del förförståelse för de olika platser som diskuteras och egna bilder av vilka som bor i dessa områden och även av den tänkta målgruppen för modulhusen då jag varit engagerad som volontär i flyktingmottagandet och *Refugees Welcome*

to Göteborg under hösten 2015. Jag vill också vara tydlig med att saker kan framstå som så självklara för mig själv i analysituationen att jag missar att de är en del av en konstruktion som blivit en normalföreställning eller så finns de så långt ifrån min föreställningsvärld/mitt *diskursuniversum* att jag omöjligt skulle kunna bli medveten om dem (jfr. t ex Butler 2008, Mills 1997, Lind Palicki 2010).

6.4 Kontextbeskrivning

Migrationsverket anvisar ensamkommande barn och ungdomar till kommuner som ska ansvara för deras boende och omsorg. Ansvaret gäller både asylsökande barn och barn som har fått uppehållstillstånd i Sverige. Den fjärde januari 2016 införde regeringen nya regler och gränskontroller i syfte att minska antalet personer som söker asyl i Sverige (Migrationsverket 2016). Krav ställdes nu på att tåg, bussar och båtar var skyldiga att se till att alla som reser in i landet har giltiga id-handlingar, något en stor andel av de som flyr inte har tillgång till och antalet asylsökande i Sverige har därför minskat kraftigt (Migrationsverket 2016).

Regeringens förslag under våren 2016 på att kraftigt begränsa möjligheterna till permanenta uppehållstillstånd och försvåra möjligheterna till anhöriginvandring/familjeåterförening var också en faktor som spelar in i hur många som kommer att komma till Sverige framöver och det var därför svårt att avgöra hur många barn staden behöver ha beredskap för (Göteborgs stad pressträff 28/9 2016). Kommunen får en statlig ersättning för varje barn som täcker hans kostnader de första åren i Sverige och sedan en tid tillbaka finns en anvisningslag som gör att alla kommuner är ålagda att ta emot en viss kvot av ensamkommande barn (Migrationsverket 2016). 1700 ensamkommande anvisades till Göteborg under 2015 ungefär hälften av dessa hade personer de kände och som de kunde bo hos, för de andra startades 36 nya HVB-hem i olika lokaler runt om i staden (Göteborgs stad 2016).

Efter att hela stadens fastighetsbestånd ”dammsugits” på lämpliga lokaler fanns fortfarande inte tillräckligt med platser för alla utan ca 500 av barnen bor i tillfälligt i andra kommuner i väntan på att få komma till Göteborg och ihop med 2016 års fördelningstal behöver cirka tvåtusen platser ordnas under 2016, därför började tjänstemännen leta platser att ställa

tillfälliga modulhus på (Göteborgs stad 2016). I enlighet med policyn Jämlik stad, togs ett politiskt beslut om att de stadsdelar som redan idag tar emot många nyanlända skulle prioriteras bort när de letade lämplig mark att ställa de nya husen på. 12 platser utspridda i olika delar av Göteborg fanns på förslag. Främst lediga ytor med byggplaner längre fram men som kunde fungera för ett temporärt bygglov, max 15 år, men även parkeringsplatser, idrottsplaner och gräsplättar (naturmark) ansågs lämpade. I de olika stadsdelar där den föreslagna marken fanns skulle nu informationsmöten hållas. (Göteborgs stad Pressträff 28/1 2016)

Det första informationsmötet om byggplanerna hölls i Västra Göteborg, där blev uppslutningen långt mycket större än vad arrangörerna räknat med (GP 2016-02-09 s 1). Fler än hälften av personerna i den 200 meter långa kön utanför fick vända hem (GT 2016-02-09) och det delades ut ett begränsat antal biljetter till det kompletterande mötet. Det beslutades att fortsättningsvis, i de fall lokalerna var små, hålla två möten på rad hållas och de började också live-streama ett möte från varje stadsdel och lägga upp på goteborg.se i form av youtube-klipp. GT:s ledarskribent Csaba Bene Perlenberg deltog på möte nummer 2 i Västra Göteborg och sammanfattade innehållet till att ha handlat mycket om säkerhetsaspekter och om återställande av platserna efteråt. Hon upplevde att det fanns en misstänksamhet hos åhörarna mot de ensamkommande barnen (att de inte var barn) och att stämningen bitvis varit hätsk samt att mötesdeltagarna förväntade sig mer konkreta svar än politiker och tjänstemän kunde ge i det här skedet. I samband med att andra mötet skulle hållas i Billdals kyrka uppmärksammade även riks-medier mötena. SVT nyheter hade flera inslag om frågan veckorna efteråt och SVT Opinion (11/2 2016) hade ett program där frågorna som uppkommit på mötet debatterades. Där beskrevs mötena som polariserade och med många oroliga invånare. Placeringen av modulhusen var också föremål för ett flertal debattartiklar i GP med efterföljande repliker från olika politiska läger samt från tjänstemän inom Göteborgs stad under den undersökta tidsperioden. Nyhetsrapporteringen nationellt och internationellt berättade under samma tidsperiod att fler och fler människor på flykt tog sin in i EU och att bland annat på grund av transportörsansvaret som åligger flygbolag gick resorna på farliga och långsamma vägar och under 2015 drunknade 3771 personer på vägen över medelhavet

(UNHCR 2016). I nyheter om överfallsvåldtäkter och trakasserier i samband med festivaler i Köln (bl a GP 26/2 2016, DN 26/2 2016 m.fl) och i Stockholm (metro 11/1-16 m.fl.) kopplades gärningsmännen till gruppen asylsökande och ensamkommande barn. Debatter kring vem som ansvarar för dem, vilka kulturella värderingar som präglat dem till att begå dessa brott samt idéer om att polis och andra myndigheter antingen mörkade eller blåste upp (DN 13/1-2016) gärningsmännens etnicitet förekom i flera olika medier (Journalisten 21/1-2016). Nära i både tid och geografi låg även en nyhet om en anställd på ett HVB-hem i privat regi i Mölndals kommun som på sin arbetsplats utsatts för dödligt våld av en av de boende. Mellan juni 2015 och februari 2016 registrerade polisen 46 bränder på asylboenden eller planerade asylboenden, antalet ökade i september och oktober (SR 20/11-2015) vilket kan sättas i samband med att fler flyktingar kom till Sverige under den perioden, men även med att Sverigedemokraterna gick ut med att de skulle bli en ”kampanjorganisation” (SVT 15/10-2015) och lokala SD-politiker spred via sociala medier adresser till olika asylboenden samtidigt som (andra) högerextrema och främlingsfientliga grupper uppmuntrade till mordbränder av dessa (expo 21/10-2016).

Vissa menade att majoriteten av de yttranden som framkom på informationsmötena var en del av den organiserade extremhögern genom att gå på den här typen av möten och visa sin ståndpunkt (expo 19/2-2016), medan andra menade att Göteborgs stad skulle ha riggat möten genom att fylla lokalen med folk som sa positiva saker om byggandet och tystade ner kritiker (GP 1/4 2016). Grupper på nätet bildades som kallade sig bland annat *Kreativa Sverigedemokrater*, *Stå upp för Sverige*, *Vi som inte vill ha asylboenden i xxx* och *Vanliga grannar som är oroliga över de 12 nya asylboendena i Göteborg* och fick många tusen medlemmar. Men även andra personer organiserade sig, lokala Refugees Welcome- grupper bildades i flera stadsdelar (Welcome to Högsbo, Redberg Welcome m fl) och i bland annat Majorna/Linné som inte var en av de föreslagna platserna för att bygga temporära bostäder på bildades en lobbygrupp med syfte att bli det och att visa på en annan attityd till flyktingmottagandet. Det startades också olika ”tillsammans caféer”, kläd- och prylnsamlingar och fritidsaktiviteter för ensamkommande barn arrangerades av

privatpersoner och idéella krafter för att möjliggöra möten mellan nyanlända och andra invånare.

7. Resultat

Nedan beskrivs resultaten av den analys som gjorts av primärmaterialet. Analysen av tjänstemännens mötesramar, modellmottagaren av informationen och problemformuleringen som presenterades besvarar den första frågeställningen. Den andra frågeställningens resultat presenteras genom en beskrivning av de olika typer av *nimby*-reaktioner och andra diskurser som fanns närvarande i invånarnas frågor. Avslutningsvis presenteras de diskurser som funnits närvarande i konstruerandet av gruppen *de ensamkommande flyktingbarnen*. Efter detta följer en kort sammanfattning och en redogörelse för de slutsatser som dras.

7.1 Göteborgs stads mötesramar, modellmottagare och problemformulering

Här presenteras resultaten av analysen som är kopplade till den första frågeställningen; *Hur utformar Göteborgs stads tjänstemän informationen; vilka normalföreställningar om mottagaren kan utläsas, vilken problemformulering är aktuell och vilka ramar sätter de för diskussionen?*

7.1.1 Mötesramar och samtalsregler- presentation och frågestund

I samtliga möten inleder tjänstemännen med att förklara att frågor skall ställas efter presentationerna, inte under tiden. Explicita krav på hand-uppräckningar, mikrofonanvändning och på att alla yttranden från invånarna skall formuleras som frågor sätter tydliga samtalsramar. En moderator fördelar ordet efter handuppräckning och en turordningslista och tar hjälp av två eller flera personer som delar ut mikrofoner till frågeställarna. Applåder och bu-rop undanbedes och lokala politiker är inte med i frågestunden annat än i det första av de undersökta mötena. I de följande mötena är politiker inbjudna för att finnas på plats efter själva informationsmötet för de i publiken som vill tala med dem men de får inte längre besvara frågor och/eller komma med kommentarer under presentation och frågestund. En tid på 30 minuters information och 60 minuters frågestund är vad som utlovas och är också något som följs med god exakthet. Det varierar vem/vilka som hälsar välkomna men informationen som ges då behandlar praktiska delar så som tidsramar, utrymningsvägar, namn på talare och så vidare. Mötena hölls i lokaler ute i respektive stadsdel där platser som är aktuella finns, av de sex möten som undersökts hålls fyra i kyrkor.

Vid inledningen beskrivs varför kyrkan upplåtits till mötet i samband med att önska att samtalet skall präglas av respekt för varandra och öppenhet. En tjänsteman tillägger med större tydlighet att kyrkobyggnaden medför vissa normer om hur samtalet skall genomföras.

Jag skulle också vilja fråga er utifrån att vi nu haft ett antal möten och som har varit trevliga och bra att genomföra vill jag fråga er kan vi tänka oss idag när vi hör att det finns lite olika åsikter att vi kan respektera varandras åsikter, inte bua utan lyssna till varandra och agera på ett bra sätt, särskilt i kyrkan här. Kan vi vara överens om att vi kan jobba på det sättet? (mummel och någon som ropar ja) Är det någon som tycker annorlunda?(ohörbart märkbart lägre mummel) Då tycker jag att vi har enats om detta tack för det. (Information möte E)

7.1.2 Modellmottagaren- Göteborgare och medborgare

I materialet finns huvudsakligen följande (mänskliga) aktörer: tjänstemän, invånare/åhörare och moderatorer. Modellmottagaren i mötena är personer boende nära de tilltänkta platserna, vilket framgår i direkta tilltal som *er, ni som bor här, ni som grannar*. Modellmottagaren sägs också besitta kunskaper och förslag (exempelvis på fler potentiella bygg-platser) som tjänstemännen saknar och som de nu ber om att få ta del av även om det är tydligt att invånarnas anföranden ska vara formulerade som frågor till tjänstemännen. Det finns en uttalad tanke om att alla ska få chansen att säga sitt, i alla fall i teorin. Tjänstemännen beskriver också hur modellmottagaren troligen är någon som är eller i alla fall *anser sig* berörd, även om de kanske inte är det enligt plan- och bygglagens utformning, och som därför har möjlighet att påverka i beslutsprocessen.

Tanken är i såna här möten, att alla ska kunna ställa sina frågor, komma till tals, men ni ser att lokalen är full och att vi har begränsad tid så det är troligtvis så att vi inte får möjlighet till alla att ställa de frågor de vill (Information möte A)

De som är berörda och kan vara med och påverka det regleras ju i plan och bygglagen. Och den rättspraxis som finns utifrån plan och bygglagen och det är normalt sett de fastighetsägare eller boende på grannfastigheter. De har rätt att få möjlighet att tycka till innan byggnadsnämnden fattar ett beslut i ett sånt här ärende. Sen kan det finnas andra som också tycker att man är berörda och då har man möjlighet att lämna synpunkter till byggnadsnämnden. Nämnden får då ta ställning särskilt till om man tycker att man har rätt att vara med och påverka, om man är såpass berörd som närboende eller har andra saker att komma med. (Information Möte E)

De som tilltalas direkt i den undersökta kontexten benämns samtidigt som som *invånare, medborgare, boende* eller *Göteborgare*. Benämningarna används på läsaren i olika sammanhang. *Göteborgare* används som beteckning på samtliga invånare i staden, som en grupp när dessa skall tillskrivas någon form av gemenskap av solidaritet med varandra. Bland

annat sägs målet med integrationen av de ensamkommande flyktingbarnen vara just att de ska bli...

goda göteborgare (Tjänsteman Information möte A)

Invånare benämns också med titeln *Göteborgare* som aktiva deltagare i samhället med gemensamma mål. En tanke om ett kollektiv med en solidaritet som omfattar (åtminstone) andra Göteborgare finns som en punkt i powerpoint-presentationen.

I vårt arbete för ett jämlikt Göteborg är alla göteborgare. (Powerpoint Information möte A)

Staden benämns också som *vår* vilket skapar en text där modellmottagaren hamnar mycket nära avsändaren.

Många människor har flytt till Sverige och kommit till vår stad. (Informationsblad)

Ett annat ord för invånare som finns i materialet är *medborgare*. Medborgaren tilltalas nästan uteslutande som *du* och tillskrivs rättigheter och benämns som berörd och i samband med aktiva handlingar som att ”fråga” och ”hjälpa till”. Rättigheter, makt och inflytande samt ägande tillskrivs också modellmottagaren.

Alla medborgare i Göteborg kan under bygglovsprocessen, som startar senare i vår, lämna synpunkter till stadsbyggnadskontoret. Om du är berörd granne eller fastighetsägare i området kommer du att kontaktas direkt. Som berörd har du rätt att överklaga till länsstyrelsen. (Informationsblad)

Självklart ska du som medborgare kunna prata med politiker: Det finns tid för det efter mötena, vilket vi även informerar om på plats. På stadens hemsida goteborg.se finns det kontaktuppgifter till alla stadens politiker så att du kan kontakta de personer du vill. (Tjänsteman Chatt Svar)

Inom Göteborgs stad används benämningar som *medborgardialoger*, *medborgarkontor* och *medborgarservice*, det som avses har då sällan med det juridiska begreppet medborgarskap att göra utan är i dessa sammanhang en variation av begreppet invånare. Betydelsen av ordet är inom staden dock inte helt konsekvent, i en text från hemsidan används ordet i sin juridiska bemärkelse, det vill säga en person som innehar ett medborgarskap i en nationalstat.

Asylsökande är en utländsk medborgare som efter att ha tagit sig till Sverige ansöker om skydd mot förföljelse. (Frågor och svar om flyktingmottagande, goteborg.se)

Det finns enbart ett tillfälle i materialet där ordet medborgare används i samband med asylsökande personer/nyanlända Vid det första inspelade mötet benämns gruppen, med viss tvekan, som nya medborgare.

Och naturligtvis har regeringen och riksdagen tagit en del beslut som vi måste förhålla oss till nu i Göteborg genom att vi måste nu också ordna boenden, förskola, skola för dem nya eeh medborgare som kommer till Göteborg och som har fått uppehållstillstånd eller som är asylsökande ungdomar. (Tjänsteman Information möte A)

7.1.3 Syfte, problem och situation- ett lokalt tjänstemannaperspektiv

Vad mötets syfte(n) är utkristalliserar sig på olika vis och färger förståelsen för och ramar in vad som blir relevant att ta upp i frågestunden och vilka perspektiv som är normaliserade i den aktuella kontexten. Tolkningsmöjligheterna av en språkhandling beror både på individuella erfarenheter men också på vilka ämnen och aspekter som kontextualiserats i den unika kommunikationssituationen, oavsett om en är positivt eller negativt inställd till det som sägs (Hornscheidt & Landqvist 2014). Problemformuleringen i informationsbladet och i informationsdelen på mötena är viktig för att förstå vilka normalföreställningar som finns i den specifika kontexten. Mötets namn kan ge indikationer på syfte(n) och är enligt bildpresentationen: *Informationsmöte om temporära flyktingbostäder* och texten i bildpresentationen visar att syftet är att ge en samlad information om *uppdraget och processen*.

Att stadens tjänstemän ger en samlad information om uppdraget och processen om hur de temporära bostäderna planeras att byggas (Presentationsbild 2)

Tjänstemannen i exemplet nedan också tydliga riktlinjer och ramar för vad mötets syfte och dagordning är (eller bör vara).

Jag tänkte bara ge lite ramen för det här mötet. Och det är ett informationsmöte där vi som tjänstemän redovisar dom förslagen som vi håller på och processar och som så småningom kan leda till politiska beslut. Och vi tänkte under det här tillfället ha en timma för er att ställa frågor och få höra hur det är tänkt och hur processen ska fortlöpa. Så tänk på att det är ett informationsmöte (Tjänsteman Information möte A)

I informationsbladet kommer också Göteborgs stads perspektiv på själva uppkomsten till situationen fram. Orsaken till situationen är enligt första meningen de ”stora flyktingströmmarna” som skapat en extraordinär situation som består av ett behov av och en skyldighet att ordna tak över huvudet för ”vissa grupper”.

Höstens stora flyktingströmmar skapade en extraordinär situation. Många människor har flytt till Sverige och kommit till vår stad. Därför finns ett stort behov av att ge människor tak över huvudet och Göteborgs Stad har en skyldighet att ordna boende för vissa grupper. Dessa bostäder behöver snabbt komma på plats och temporära bostäder har en snabbare process än permanenta bostäder. (Informationsblad)

Situationen beskrivs utifrån ett renodlat tjänstemanna- eller inifrån-perspektiv, där tjänstemännen i Göteborgs stad också är den aktiva agenten medan de ensamkommande barnen omtalas i termer av siffror, fördelningstal och prognoser som ska fördelas, placeras och plockas hem. Även när det kommer till integration omtalas gruppen som passiv. De ska integreras och vi ska integrera dom.

Den här bilden visar hur det såg ut **för oss** förra året. **Vi tog emot** 35 000 ensamkommande till landet då och de graferna längre ner visar hur det såg ut tidigare år. Om vi då tittar på situationen i Göteborg så funkar det på det sättet att staden får från migrationsverket ett **fördelningstal** med hur många ensamkommande ungdomar som ska **fördelas** till respektive kommun för 2015 var det talet 152 barn. Det var det vi skulle förbereda oss på och ta emot, men i praktiken så var det 1700 barn som kom till Göteborg. När vi nu tittar på 2016 och det fördelningstalet som migrationsverket har så är det 1500 barn men precis som x sa så är det ju en väldigt osäker prognos. Vi vet ju inte riktigt hur många nyanlända kommer Sverige att ta emot. det är också så att utifrån hur situationen var förra året, vi hade inte plats att **placera de här ensamkommande ungdomarna** utan vi fick köpa platser runt om i Sverige så femhundra av dem **ungdomarna som blev placerade** i Göteborg dom har vi ifrån alla våra stadsdelar. femhundra av dem är placerade i andra kommuner och dom behöver vi ta hem hit för **det är ju här vi har ansvaret för att integrera dem**. Så totalt så ger det oss **en siffra** på 2000. Alltså 1500 är fördelningstalet och **500 vill vi plocka** hem. (Tjänsteman Information möte A)

Trots att mötet redan startat med diverse inledande mötestekniska formaliteter markerar tjänstemannen i citatet nedan att hen börjar här. *För det första* kan också indikera att det som sägs nu är viktigast. Tjänstemännen beskriver sig ha sett *en oro och en rädsla* för de planerade boendena. Här finns inferenser av bortnämnd karaktär, då det inte är uttalat om det är konsekvenser med själva husen, människorna tänkte att bo i husen eller någon annan typ av företeelse en tänkt mottagare förväntas vara rädd och orolig för och syftet med mötet går i citatet att utläsa som att skapa lugn och trygghet genom att tjänstemännen informerar och därmed besvarar de frågor som mottagaren/invånaren förväntas ha. Att invånarna behöver informeras indikerar också att de antas ha en ofullständig bild eller inkorrekt bild av företeelsen. Att de behöver informeras om bygget kan också betyda att de kommer att beröras av det i sin vardag, förväntas tycka något eller göra något.

*För det första vill jag säga att när vi har jobbat med de här frågorna så vill vi säga att **vi har full förståelse** för att det kan finnas **en oro eller en rädsla** för dem eh planerade boenden som vi tänker jobba vidare med, Vad betyder det för grannskapet? Vad betyder det för dig? Vad... hur många blir det? Etcetera. Och **det är därför vi har de här informationsmötena** för att försöka svara på så många frågor som möjligt **så ni känner er mer trygga och lugna kring hur vi tänker** och hur vi tänker gå vidare. (Tjänsteman Information möte E)*

Nuläge: Göteborgs Stad: Det finns oro och rädsla kring många frågor (Power Point möte A)

*Många frågor vi får när vi är ute på de här mötena handlar om **säkerhet**. Det finns en oro kring vad innebär detta? Behöver man vara rädd? Vad kan hända? Jag vill bara understryka att **den frågan är oerhört viktig** för oss som jobbar med de här frågorna också. (Tjänsteman Information möte C)*

Byggandet av bostäderna presenteras som en absolut nödvändighet, vilket blir tydligt genom att tjänstemännen beskriver hur de dammsugit staden på lokaler men måste fixa fram ytterligare lokaler för att uppfylla de krav de ställts inför. Med påståendet om att de startat boenden i alla lokaler som varit *möjliga* säger de också att alla andra är *omöjliga* och att *inga* andra alternativ finns.

*Vad vi då har gjort det är att vi har ju undersökt allting som kommunen äger. Vi har startat boenden i alla lokaler som har varit *möjliga* att starta boenden i. (Tjänsteman Information möte C)*

Tidsmässigt handlar problemformuleringen, som utgår från tjänstemännens uppdrag, om den närmsta framtiden och i liten utsträckning om tidigare skeenden så som liknande företeelser och erfarenheter från tidigare situationer eller hur det kommer sig att behovet uppstått sett längre tillbaka än senaste året. Framtidsvisionerna är också något som enbart sträcker sig ytterst en kort period framåt (förutom de stadsplaneringsrelaterade visionerna och planerna kopplade till detaljplaner och det stundande 400års-jubileumet för Göteborg år 2021 som nämns). Situationen talas om som geografiskt avgränsad till just Göteborg och nutid. Andra städers, kommuners och länders synkrona och tidigare erfarenheter uteblir i situationsbeskrivningen. Det som diskuteras är en situation definierad som problematisk, ett ofrivilligt projekt och ett problem som skall lösas. Byggandet av bostäder och situationens uppkomst beskrivs i tjänstemännens inledande presentation som ett uppdrag som tilldelats Göteborg av Migrationsverket. (I första hand som det egna personliga uppdraget, sedan i förvaltningen tjänstemannen arbetar i, inom Göteborgs stad, och sedan Sverige, Europa och sist Världen.)

***mitt uppdrag och min förvaltnings uppdrag** det är att tillse att dom ensamkommande barn som anvisas till Göteborg får någonstans att bo. Och det uppdraget har vi haft i fem år men så som **situationen** har utvecklats sig i Europa och i mellanöstern med dom **krig och konflikter** som finns har det ju varit en **fullständigt extraordinär situation för oss här.** (Tjänsteman Information möte C)*

*Men det är ju en extraordinär situation ni vet ju själva hur det har sett ut **här** de sista ett och ett halvt åren vad gäller **flyktingsituationen i Sverige och Europa och världen** och då måste vi naturligtvis agera ifrån det uppdrag vi har ifrån regering och riksdag, att lösa **den situation vi har** för både ensamkommande och flyktingar (Tjänsteman Information möte A)*

*Jag tänkte ge en liten bakgrund till **varför frågan är aktuell överhuvudtaget.** För det första vill jag säga att **vi förstår** att det är många frågor som väcks när vi kommer med olika förslag om förändringar och byggnationer i staden, när det också **blir frågor kring nyanlända, kring olika boenden.** Det har jag full förståelse för och det är **därför** som vi kanske för första gången går ut såpass tidigt i en process och berättar om våra planer och om hur vi tänker arbeta och vi **KOMMER** idag berätta om hur de här turena kommer att fortsätta. När vi för några år sedan, 2014, såg **den ökande flyktingströmmen till Sverige och till Göteborg** så bestämde vi oss för i staden att försöka hålla ihop det här arbetet genom en ledningsgrupp som olika fackförvaltningar och stadsdelar då jobbar i, för att försöka hålla ihop den här frågan. Och **den leder jag.** (Tjänsteman Information möte A)*

Ett moraliskt och solidariskt ansvar att ”bidra” och hjälpa till sett ur ett större perspektiv än enbart det göteborgska-, tjänstemanna- eller medborgarperspektivet framkommer också vid ett tillfälle.

*Vi har försökt förklara här att vi har skaffat fram tolv förslag på platser och det beror ju på att vi har en situation i Sverige där vi precis som övriga länder i EU måste bidra på olika sätt utifrån den flyktingsituation som är och då måste vi titta på alla platser. Även dom som finns här.
(Tjänsteman Svar på fråga A:17)*

7.2 Invånarnas frågor

Här presenteras de diskurser som dominerade i invånarnas frågor, resultaten är kopplade till den andra frågeställningen; *Vilka ämnen och vilka attityder finns i invånarnas frågor?*

Resultaten är här kategoriserade under olika typer av mer klassiska *nimby*-reaktioner. Sedan redogör jag för de diskurser som snarare är kopplade till olika typer av rädslor och åsikter som inte är kopplade till själva byggnaderna utan till mer övergripande samhällsfrågor under rubriken *Oroade grannar*. Avsnittet avslutas med att redovisa exempel på olika *motdiskurser* som på ett eller annat vis skiljer sig från de andra, dominerande, synsätten.

7.2.1 N.I.M.B.Y Not in my backyard

Som nämnts ovan sätter tjänstemännen upp en bild av att byggandet är något som måste genomföras och få personer går i polemik mot detta påstående. Flera yttranden från invånarna har en *nimby*-karaktär, det vill säga att så länge det inte sker i ens egen närmiljö är det helt okej och många kommer med förslag på andra eller fler platser som är möjliga att bygga på istället för de föreslagna (vilket tjänstemännen också ber om).

Göteborgs stad säljer av Säve flygplats, hade inte det varit ett ställe att bygga på? Nummer två! det tjafsas om Heden jämt. Bygg på Heden också, men gå inte in och förstör för oss andra här på det här viset! (Fråga A: 7)

Det är ju ett väldigt strandskyddat område på den byggnationen nere i [x] jag tror det även en del andra var det, det har vi läst att man ämnar strunta i från er som bygger och när vi sedan hör den här frågan om att sedan eventuellt kunna göra om tillfälligt bygglov till permanent då är det ju som det här sjöbodsbyggeriet i bohuslän, att tillfälliga med ett syfte sedan görs om. Vi är så förtvivlade över detta. Det är inte bara att havsutsikt försvinner, vilket i sig är väldigt väldigt illa. [X] är ett av dom prioriterade naturskyddsområdena. Läs era egna undersökningar. Jag har googlat i helgen och skrivit till er. Bland annat till dig [tjänsteman] och har inte fått då något svar och det är ju bedrävande, en sån dubbelmoral. Att å ena sidan lägga ner enorma resurser på vår fina och kanske bästa pärla i längs kusten, dit alla både i regionen och göteborgare kommer till och i nästa stund göra om detta. det måste finnas andra områden. Vi är inte emot invandrare. Men placera dom där dom kan integreras, nära skola, nära affärer, centrum och där dom kan träffa människor. (Fråga A:6)

Många kritiska personer startar sina anföranden med att berätta på vilken adress de bor eller exakt hur nära en föreslagen plats de äger en fastighet.

om detta galna förslag nu blir av så kommer vi att bo ungefär fjorton meter ifrån ett utav de här boendena eller tre utav de här boendena. Då kommer man i så fall meja ner hela den här parken som vi har vid våran baksida på huset (Fråga C:15)

Hallå. [namn], har köpt en dyr lägenhet i [område] cirka 200 meter från boendet. Och är väldigt väldigt orolig här (Fråga A:6)

och jag bor precis mitt emellan de föreslagna boendena vid [...] och [...] så jag bor i högsta grad mitt i smeten där kan man säga. Vi anklagas där vi som bor där för att vara bortskämda och inte vilja hjälpa till (Fråga A:9)

Det går inte med säkerhet att fastställa om dessa yttranden kommer från personer som faktiskt bor där de hävdar och det finns också finns exempel på personer som uttalar sig ännu mer kritiskt utan att uttrycka en personlig geografisk koppling till föreslagna platser. Den senare

gruppens reaktioner kan snarare kategoriseras under begreppet *niaby* (not in anyones backyard) då de inte uttrycker någon inställning som tyder på att de gärna såg boendena på någon annan plats heller. Vissa är ganska försiktiga i sin kritik kring de geografiska placeringarna medan andra är mer upprörda och blandar argument kring platsernas olämplighet med kritiska frågor som ofta rör beslutsprocessen kring byggandet, ifrågasättande av tjänstemännens kompetenser och kunskaper kring de specifika platserna och kring vilka konsekvenser som skulle kunna följa. Det är intressant att notera att det inom den undersökta kontexten verkar finnas idéer om att positioneringen som kritisk till byggandet på de föreslagna platserna också verkar innefatta karaktärsdrag som främlingsfientlighet eller invandringskritik och att personer som inte vill bli positionerade som främlingsfientliga behöver betona och bevisa att de inte hyser denna typ av åsikter eller att de önskar tillskrivas en annan identitet när de vill yttra ifrågasättande åsikter om den geografiska placeringen av modulhusen.

Hej jag bor här i X och jag är själv invandrare vill jag säga, och jag är absolut inte mot invandring eller att de nyanlända ska få bo i våran stadsdel. Men, jag har en fråga, hur har ni gått tillväga för att hitta dom här placeringarna? Har ni, har det funnits alternativa ställen som ni har undersökt och var är det i så fall. Håller ni fortfarande på och letar efter alternativa placeringar (Fråga A:8)

En annan typ av *nimby*-reaktion; *pibby* (Place in Blacks Backyard), är ett fenomen som tidigare beskrivits i form av en rädsla för att det ska bli resultatet av dialogerna med invånarna, att privilegierade personer och områden ska slippa husera flyktingboenden genom högljudda nimby-protester. (jämför Nouget et al.) Men är i den här kontexten även något som uttrycks explicit. Det finns också yttranden som faller under kategorin under *nimn* (not in my neighbourhood) då de visar på tankar om att vilja hålla sitt eget område ”rent” från en viss typ av människor eller företeelser.

Det pratas mycket om att blanda här men saken är att Göteborg har ju redan börjat blanda. Det är Biskopsgården, det är Bergsjön, det är Backa, det är Angered. Så blir det när man blandar och så kommer fler och fler områden i Göteborg att bli och ni som vill blandas och integreras ni kan ju flytta ut dit och så kan vi som vill bo i svenska trygga områden få göra det då. (Fråga E:18)

[...]ska brotten flytta hit nu? (Fråga E:21)

Det sägs även vara i de nyanländas intresse att inte bo på den föreslagna platsen, då de skulle känna sig utanför eller vantrivas i det aktuella området på grund av att de skulle avvika från den nuvarande befolkningen, med avseende på klasstillhörighet, ålder eller kultur.

då är det så att jag bor på [gatuadress] ungefär 40 meter från den förläggning eller den modul som ska byggas. jag har bott där i området i 30-40 år och jag vet vad som hänt i det området och jag kan förklara väldigt väl för er. För det är nämligen så, jag var med när det förtätades området där. När det gäller integrationen så förstår jag ingenting hur ni tänker er. ni hade med folk från byggnadsnämnden och då byggdes det bostadsrätter. Då fick jag reda på att vi ska integrera Göteborg. Angered, bergsjön, biskopsgården, alla dessa områden backa var det

också lite på tal om det var massa problem där. De skulle in här. Och dom skulle integreras. Vad blev kontentan? Det finns ingen som haft råd att köpa dom där, bostadsrätterna, när man ska sen integrera asylboende i detta så gör ni tvärtom ni gör en tjänst för dom ni integrerar. Dom kommer att känna sig helt utanför detta samhället som kommer vara där. så ni tänker fel totalt. [...] (Fråga A:1)

En ganska specifik typ av motståndreaktion som fått en egen akronym är *fruit* (fear of redevelopment, urban-infill and towers), det vill säga ett motstånd till stadsutveckling och förtätning genom byggande på höjden, och det är något som också återfinns i materialet tillsammans med idéer om att byggnaderna bör ”smälta in” mer eller mindre obemärkt och vilar på en presupposition om att ”känna igen sig” är eftersträvansvärt.

jag undrar finns det mark för så mycket bostäder? Och om ni ska gå på höjden och bygga, jag är själv höjdrädd, så om det ska va jättehöga hus eller så? (Fråga E:9)

jag känner inte igen mig i min egen stadsdel längre (Fråga E:28)

Ord och uttryck som syftar på fysiskt utrymme och plats återkommer. Det syftas då inte bara på byggnaderna utan även på att de nyanlända tar upp fysisk plats och ord som syftar på fysisk trängsel förekommer. Skolplaceringarna beskrivs med att personer skall tryckas in i befintliga klasser och även i offentliga rum, utomhus menar en del att det blir trångt.

tio meter ifrån min tomtgräns[...]så trångt att man knappt kan gå emellan (Fråga D:15)

det är trångt på nattbussen redan som det är (Fråga B:11)

Banana (Build Absolutely Nothing Anywhere Near Anyone) eller *cave* (citizens against virtually anything) är entyp av reaktioner som inte är närvarande i materialet, vilket kan förklaras med den starka diskurs om att byggandet oundvikligen måste ske. Det kan också förklaras med bakgrundsfaktorn att samtliga som uttalar sig bor i en relativt stor stad och där andra refererat till BANANAs har det främst varit personer bosatta på landsbygden som visat tecken på den typen av reaktion. Men det kan också vara för att tjänstemännen är tydliga med att det är just tillfälliga byggnader och att området därför ska återställas efter tiden gått. Det görs dock några försök att beskriva ”mervärden” som de säger sig erbjuda i samband med byggandet av nya bostäder som eventuellt kan gagna också de som redan bor i området.

var vi än föreslår något så vill vi att det vi förslår ska tillföra någon slags mervärde till närområdet. Det vill säga det kan vara någonting som faktiskt saknas. Det kan vara en vettig lekplats, det kan vara ett utegym det kan vara något mer som vi inte riktigt vet vad det är ännu. Utan det får ju framtida processen visa. Men någon form av mervärde eller kvalitet. (Tjänsteman Information möte A)

7.2.2 Rasrisken och hotet mot ”det i Sverige som är fint”

En oro för att byggnaderna ska förstöra naturområden finns representerad i samtliga stadsdelar. Invånare ställer i flera möten kritiska frågor om de geologiska förutsättningarna som råder på föreslagna platser. Katastrofscenarion målas upp med jordskred och

konsekvenser för både de som bor i de temporära bostäderna men framförallt för de som bor i (och äger) fastigheter runt omkring, både vad gäller säkerhet och ekonomiska aspekter.

[...]vi är ju livrädda för att om man sätter igång och bygger där så kommer det bli skred och då påverkar det ju oss som bor längre upp också. (Fråga B:3)

Att någon form av växtlighet finns på de flesta platser som föreslås bebyggas är kanske inte så konstigt och en mycket stark miljömedveten diskurs om att naturområden är skyddsvärda finns i samtalet .

det är lummigt, det mycket växtlighet och mycket djurliv därför undrar man ju, vad händer med detta i så fall? (Fråga B:2)

Men det finns också en oro för naturområden som kanske snarare är att koppla till en nationalromantisk föreställning om vad som är unikt och skyddsvärt och skall bevaras i ett område. Allemansrätt, strandskydd, ängar, rödlistade fågelarter, träd, fornlämningar, motion, rekreation, friluftsliv och nakenbad används som argument för att inte bygga, just där. Att något anses skyddsvärt säger också något om att det finns ett reellt eller i alla fall potentiellt hot mot det. I det här fallet menar en alltså att byggnaderna i sig eller den verksamhet som skulle bedrivas där på något vis hotar platsen.

Vi har någonting i Sverige som är väldigt fint. Och det är allemansrätt och det är strandskydd. Och det tufas det väldigt mycket på i de här förslagen tycker jag. Vi brukar värna om både motion och friluftsliv och det fördömer man litegranna nästan med de här förslagen(Fråga A:11)

Alltså så vansinnigt att lägga det här! På ett utav de finaste områdena, där hela Göteborg kan komma ut och få njuta av både nakenbad och vanligt bad. Fina bad. Kostar ingenting, annat än parkering, jag tycker ni borde skämmas (Fråga A:14)

Platser benämns som unika och tillskrivs ha ett särskilt symbolvärde och det finns även en tanke om att någon som själv upplevt platsen (på det specifika vis en själv upplever och ser på platsen) aldrig skulle komma på tanken att bygga något där.

Och jag har skickat till dig [n.n] många bilder på den lilla ängen. Så önskemålet var ju att ni ska titta var ni ska placera dem. Det är ju helt... så tokigt så det finns ju inget tokigare på jorden tror jag. Men nu ska jag fråga dig, hur kan man tänka så, varför har ni valt att placera dem så nära dessa villor så vi knappt kan gå emellan. (Fråga B:1)

Lägga på delar av parkeringen i [x] eller ta bort delar utav [x]-badet, det verkar som någon som kom från en annan planet och som inte har varit där någon gång eller inte har åkt med bussen ut över sommartid (Fråga A:11)

[...] och så mycket folk som går hela dagen och långt in på kvällarna av eller på vid xxx-badet. Och det är dom i förorterna eller i dom östra stadsdelarna som inte har något eget hav att vara i. Så lika mycket för dom som bor i övriga delar utav Sverige eller i området här, så är det en väldigt viktig rekreationsplats. Och det är ju samma med x-ön, ska man förmena folket som har det bättre ställt och som har bil och kan ta sig dit att dom har ingen parkering, vad gör dom då? Så dom här två ytor, det är faktiskt något av det finaste vi har här ute. så det tycker jag verkligen att det ska vi värna om (Fråga A:11)

vi har tre fornminnen och alla träden, vi har rödmärkta almar och allting, ingenting spelar roll. Husen ska dit, punkt slut bara (Fråga C:15)

Det kan också handla om att en plats ligger nära ett område som en anser behöver skyddas. I exemplet nedan finns presuppositioner om att konsekvenserna med att bygga i närheten skulle medföra ett hot mot vissa fågelarter, trots att det inte skulle ligga på den skyddsvärda marken utan på en parkeringsplats i närheten. De känslomässiga kopplingarna till olika platser är något som bekräftas och bejakas av tjänstemännen. När det ifrågasätts om tjänstemännen ens har sett platserna eller upplevt dess unika symbolvärde i förhållande till det en anser vara fint och unikt med en plats ifrågasätts också tjänstemännens kompetens, kunskaper och förankring.

Det som kallas för [...] vid [...] som ligger tvärs över det smala smala sundet från parkeringen, där är det tillträdesförbud största delen av året för att det är så mycket fåglar som ska skyddas (Fråga A:10)

Det talas också om att det är för andra utsatta grupper av människors skull som byggande på vissa platser bör undvikas. Behoven av tillgång till dessa platser tillskrivs bland annat ”funktionsnedsatta”, personer från mindre privilegierade områden i staden och barns behov av natur och fysisk aktivitet (vid byggplaner på idrottsplaner). En person gör starka kopplingar mellan denna typ av omsorg av andra grupper av människor och av natur och djurliv.

Ni talar så mycket om djur och naturvärden som ska skyddas. Vet ni vad det finns för nåt, för byggnationer och verksamheter runt xxx-badet? Det finns två permanenta boenden för intellektuellt funktionsnedsatta. Ett hus med tio stycken personer, ungdomar, som bor där dygnet runt. Det finns ett på [x]vägen där bor det fem stycken. [x]hemmet har ett boende med tolv stycken på heltid. I taxi varje dag kommer till [y]hemmet 15-18 personer för att delta i dom dagliga.. eh ja.. anstalterna. Det är alltså sammanlagt 45 funk... personer med funktionshinder som ska omges eller dom omger den här tänkta byggnationen plus på förskolevägen ligger ett dagis där det finns 80 barn i åldrarna 1 till 5 år. Och vi hjälper gärna till och skaffar fram boenden och hittar bra platser och integrerar dessa stackars ungdomar som kommer. Men man blir ju lite skrämmd. Om det är 110 stycken barn som redan finns där, som har särskilda behov plus att det är Göteborgs största badplats och så ska det komma x- antal ensamkommande flyktingbarn, det stämmer inte riktigt. (Fråga A:13)

7.3 Oroade grannar

I materialet återfinns dominerande diskurser som visserligen går att klassificera som nimbyreaktioner men som även är att betrakta som uttryck för andra typer av oro; personer som ställer frågor om rykten och uppgifter från medier eller för att ge uttryck för ett visst allmänt missnöje i olika samhällsfrågor.

7.3.1 Integration och koncentration

Av de 17 gånger ordet integration tas upp i frågorna handlar 12 av dem om att på olika vis blanda upp de nyanlända med andra grupper. Integration verkar vara något som kräver att en blandar upp (eller kanske spär ut) de nyanlända. Detta är även utgångspunkten från vilken

tjänstemännen kommunicerar. En övergripande diskurs är att *integration* som begrepp är något positivt, något eftersträvansvärt oavsett attityd till bygget eller till migration.

Varför just dessa områden?

Flertalet av de nyanlända barn och vuxna som kommit till Göteborg under de senaste åren bor i Angered, Östra Göteborg och Västra Hisingen. Göteborgs Stad strävar efter att skapa en mer jämlik stad och motverka segregation. Därför vill vi bygga i områden som inte har tagit emot så många flyktingar (Göteborgs stads Informationsblad)

Min fråga är hur har man tänkt? Egentligen så är det ju bättre att fördela än att bara klumpa ihop? (FrågaC:4)

[...]mindre ytor, blanda upp det! då har vi löst problemet tror jag (FrågaA:8)

Det finns också om en idé om att ”integrera” boenden över staden för att undvika koncentration, belastningar och ”för stor” andel av invandrade personer i ett område. Att blanda ihop de ”vanliga” med de ovanliga. Att blanda upp eller kanske snarare spä ut nyanländas bostäder är något som lyfts upp som en viktig, om inte grundläggande förutsättning för en lyckad integration.

Bra att ni ska bygga tillfälliga bostäder, det behövs! Men varför inte blanda upp med vanliga bostadssökande, studenter och även gamla? Då snackar vi integration! (Chatt)

*det är ju inte avgjort hur många det ska bli på någon av de här platserna ännu utan det kommer att bli fastställt i den första bygglovsprocessen. Rent spontant så tror vi ju att någonstans hundra, kanske inte mer än hundrafemtio är lämpligt på någon plats i stan. Sen strävar vi ju efter att hitta någon form av blandning, vi har ju hela tiden haft med oss att vi borde blanda både studenter och flyktingar och **vanliga** familjer, eller andra som söker (Tjänsteman svar på fråga F:4)*

Att integrationen helst ska ske genom familjehemsplaceringar synliggör även diskurser kring barns behov och om små enheter, eller kärnfamiljer, som den bästa formen av uppväxtmiljö. Men också idéer om att familjehemsplaceringar och då i ”svenska” familjer skulle ge en annan typ av kulturell anpassning/integration av de ensamkommande.

Har kommunen sett över den här möjligheten att placera de ensamkommande barnen i faktiska hem då? Som en sann integration. Om vi backar tillbaka lite i tiden då när det var familjer med inte lika mycket pengar och under finska kriget då placerades många av de här barnen som kom faktiskt i svenska familjer och blev integrerade på det sättet. (Fråga F:5)

Tjänstemännens svar i sammanhanget är att denna lösning också är deras förstahandsalternativ men att HVB-hem också behövs eftersom Staden inte har tillräckligt med familjehem. Vissa invånare tycker också att andra former av inneboende är en bra lösning på bostadsfrågan.

Har ni i kommunen funderat över de som nu ställer sig positiva till flyktingmottagande. Fråga dessa om de tar var sin ensamkommande flyktingkille hemma som inneboende så har vi inget behov av dyra modulboenden. Jättebra! En lösning som alla skulle vara nöjda med ser jag. (Chatt)

Förslag om att ordna med placeringar i befintliga hushåll är tätt sammankopplade med idéer om att det är olämpligt med en stor andel eller hög ”koncentration” av nyanlända boende på en geografisk plats är närvarande både från invånare och tjänstemän.

Dom kommer att gå upp till busshållplatsen i klungor, hur kan det vara lämpligt för *dom* att bo där? (Fråga A15)

Målgruppen flyktingar som är barn, ungdomar, familjer och äldre – vi vill ha en blandning. (Presentationsbild 6)

Hur många ska egentligen in på den lilla lilla ytan? (E10)

Exakt var i olämpligheten ligger eller vad konsekvensen skulle bli är ofta bortnämmt men i tjänstemännens svar sägs frågan vara något som ”berör” många. Och få placeringar på varje geografisk plats sägs vara ett ”önskescenario”.

precis som många här framtryckt (sic.) eller uttryckt oro för eller som ni framfört på många olika sätt till oss här nu är just det här med storleken på de eventuella bostäderna, alltså antalet på varje plats, en fråga som berör många. Så vi tror ju att 12 platser kommer ju absolut inte räcka runt om i stan utan vi tittar ju på kanske 20-30-40-50 platser med betydligt färre bostäder på varje plats. Det är ju ett slags önskescenario. (Tjänsteman svar på fråga B:20)

Det finns dock en idé om och en oro över att andelen nyanlända/asylsökande skall hamna i numerärt överläge i förhållande till en grupp en själv positionerar sig tillhöra samt vilket en rädsla för att de nyanlända ska bli ännu fler framöver.

har ni tittat på fler ställen i xxx? och hur många är det som ska bo i ett sånt här boende, för att om man tänker på att det finns nåt som heter e-bo där flyktingar kommer och kan bo hos släktingar så kan det bli många i ett sånt här boende år 2017. Det är ju inte så att Utby ska integreras i boendet utan det är ju i så fall boendet som ska integreras i Utby. (Fråga B:20)

Ni pratar om trehundra personer som kommer att flytta in där. Men vi är ju inte mer än trehundra personer om man säger, fornsvenskar. Det är väl väldigt konstigt, i vårt område... (ja du kan bua hur mycket du vill det bryr jag mig inte om). Hur tänker ni då när det redan är 300 hundra och så ska det komma in 300 asylsökande. Det känns inte som att det är lite lite för mycket eller? (Fråga C:15)

Det är ett folkbyte som pågår, om 20-30 år kommer svenskar att vara en minoritet i Sverige (Fråga E:2)

7.3.2 Välfärden

Frågor kring hur det går det för resten av samhället, om pengar tas ifrån andra svaga grupper finns närvarande. Grupper ställs mot grupper och idéer om att ”de egna” ska hjälpas först och sen kan vi hjälpa ”andra” kommer upp både implicit och explicit. En del verkar mer vilja ta tillfället i akt att påminna om andra gruppers utsatthet eller andra samhällsproblem mer generellt. Det går också att se idéer om att *de egna* ska hjälpas först och att det ligger en motsättning mellan att hjälpa vissa grupper och att samtidigt hjälpa andra.

Hej, var kommer pengarna från som skall betala för alla dessa människors insatser? Boende, personal, kuratorer, god man, fickpengar, fritidsaktiviteter, skola, kläder mm. Enorma summor. Det finns många barn och ungdomar som redan bor här som behöver resurser, för stora förskolegrupper, för få pedagoger, barn med särskilt stöd som nekas stöd, Människor med psykisk ohälsa som inte får hjälp, sjuksköterskor som körs i botten på grund av underbemanning. Poliser som går på knäna och är underbemannade. Varför finns det inte pengar för att förbättra för dessa människor? Jag har i min enfald trott att det inte finns pengar, att Sverige inte har råd med bättre än så.

Men så är det ju inte, det finns ju massor i pengar har jag förstått nu. Jag känner mig lurad. Klart att vi skall hjälpa andra som har det svårt, men de som redan bor här och behöver resurser, då skall det satsas där också. Fördela jämt. Var kommer alla dessa pengar ifrån? Varför finns de inte till de svaga i samhället som redan bor här? (Chatt)

Hej! Förklara för mig varför Sverige tar emot överdrivet många flyktingar när det är stor arbetslöshet och bostadsbrist i hela landet? Vi som bor här kan inte ens få jobb eller hitta bostad och så tar ni emot överdrivet många flyktingar. Det hänger inte ihop. (Chatt)

Samhället har ansvaret för en man som kommer hit som immigrant, att ge bostad. Men har inget ansvar för en Svensk ättad bostadslös man, som betalat skatt i femtio år och som vill ha en bostad istället för att bo på gatan pga kronofogde, arbetslöhet.[sic?] Tänker ni ändra det här? Raka svar tack. (Chatt)

7.3.4 Berörda fastighetsägande och andra positioneringar

Att positionera sig med ett visst yrke en anser har relevans eller som på annat vis bör ge tolkningsföreträde förekommer flera gånger. Läkare, geolog och psykoterapeut är exempel på titlar en presenterar sig med. Några nämner sin ålder, kanske enligt logiken gammal är äldst och att ha bott någonstans en längre sammanhängande tidsperiod är också något som anses ge tolkningsföreträde.

Jag har bott i detta område xxx bara i 77 år och det här är ett fyller, under är det lera och det är rasrisk ner mot ån och ni påstår att ni sökte stabila områden. Detta är instabilt. Men jag har ju bara bott här i 77 år så ni vet väl bättre kanske? (B:20)

Invånare positionerar sig också som ”vanligt folk” i vissa fall för att skapa en skiljelinje mellan gamla och nya delar av befolkningen. Andra självpositioneringar är ”boende”, ”fastighetsägare” och ”vanliga skattebetalare”. En person positionerar sig som hyresgäst i sitt nimby-uttalande utan att samtidigt uttrycka sig negativt om personerna som ska bo i huset. Hen beskriver då en rädsla för att en brand likt alla de andra bränder som varit på asylboenden tidigare skulle kunna sprida sig till hennes kvarter där det bor personer hen positionerar som arbetare som inte har råd eller möjlighet att flytta utan tvingas bo kvar trots rädslan.

Att en är barnfamilj eller pensionär är ibland också en del av positionerandet som vanligt folk, kanske ett försök att distansera sig från en bild av bortskämda *nimbys*. Dessa positionerar sig dock som husägare och menar att de blir orättvist behandlade då kommunen i deras ögon får bygga ”hur de vill” utan att behöva anpassa sig efter samma regler som de själva.

Min fråga är då varför inte samma regler gäller för de här byggnationerna som för andra byggnationer som vanligt folk vill göra? Vanligt folk skulle aldrig kunna drömma om att bygga så som ni vill bygga, vanligt folk skulle inte ens be att få göra det. (A:9)

vi bor ju ganska nära det här området som ska bebyggas och vi har fått till oss att det är en väldigt hög rasrisk. Såpass hög att det måste åtgärdas. Och det har ju till och med lagts ut på oss fastighetsägare att bekosta det här med flera hundratals tusentals kronor per bostad, alltså det är jättejättestora summor för oss som bor där, speciellt som barnfamilj. Och jag reagerar inte på att det är ensamkommande som ska bo där, utan att det är bostäder, att det ska byggas helt enkelt. Och det gör ju att man blir ledsen. När man först ska betala så mycket

pengar för att det ska bli stabilt. Att det inte ska bli en rasrisk. Och sen bygger man bostäder. Det är ju som ett hån egentligen mot oss kan jag tycka (B:13)

Vi kommer inte få beviljat något som helst bygglov. Inte det allra allra minsta. Bara för att det är sån hög rasrisk. Och då, det är såklart att man reagerar när det ska byggas så många bostäder, bara 50- 100 meter ifrån (B:14)

Frågor om bostadsbyggandet i Göteborg mer generellt ställs och är också något som tydligt tas upp i presentationen, kanske i förebyggande syfte. En del av dessa ger uttryck för en ilska kring att det enbart går att bygga den här typen av snabba lösningar och på dessa lägen åt en del grupper (de som anses tillfälliga och inte som permanenta behov). Åsikter om att det är slöseri med havsutsikt till folk som är/bör vara glada så länge de får tak över huvudet blandas med ilska över att människor får flytta direkt till de platser en själv betalat mycket för att få bo på, eller fått vänta väldigt många år på.

har köpt en dyr lägenhet här i [...] (A:6)

i 10 år stod jag på boplatz innan jag fick den här lägenheten (E:17)

7.4 Yimby, Niaby och andra motdiskurser

Nimby-reaktioner är absolut vanligast förekommande i materialet men det dyker också upp olika typer av reaktioner som är att klassa som *yimby* (Yes in my backyard). Positiva inställningar till förändringar i stadsbilden och demografin blev tydligt en position och åsikt, som det också mobiliserades kring på sociala medier för att den skulle vara representerad i mötena. I det första exemplet positionerar sig talaren själv att vara från en annan stadsdel. I det andra positionerar sig personen att vara från den aktuella stadsdelen genom deixiska ledtrådar som *vi härute*.

Hej heter [N.N] och jag som någon så korrekt påpekade där utanför, inte härifrån utan jag är från Majorna och min fråga är. Kan ni inte bygga där? Så mycket det går. Vi vill jättejättejätregärna ha dit modulboenden eller andra boenden för flyktingar i alla åldrar och konstellationer [...] (Fråga C:3)

Hallå, det som ni har gjort här, det här förslaget om integration och allt det här, jag tycker det är fantastiskt bra gjort. Äntligen händer det nånting va, vi ska ta vårt ansvar här ute nån gång. Inte bara alla andra. Det fan var på tiden. (Fråga A:5)

De som yttrar sig positiva till byggnationerna och till de ensamkommande flyktingbarnen gör en del försök att införa motdiskurser. Genom att fråga vad en själv kan göra för att hjälpa till eller hur en kan vara delaktig i arbetet för att integrera och aktivera de boende när de flyttat in. Dessa yttranden bryter mot den dominerande diskursen om att byggandet och de nyanlända skulle vara ovälkomna eller oönskade och visar en annan bild än den polariserade mellan tjänstemän och invånare, genom att uttrycka stöd för tjänstemännens beslut och arbete.

Ni har pratat om hur länge ni har bott här och där. Jag har bott 68 år i Göteborgs förorter. Och har sett hur många människor, tusentals har kommit in och fått sig en framtid i de här stadsdelarna. Jag har bott på Hisingen, jag har bott i Bergsjön och jag bor nu i närheten av Hammarkullen. Så jag tycker att det här med att ni vill att boendena ska spridas över de västra stadsdelarna, det är jättebra. Det kan nog också göra väldigt mycket att en massa fördomar om hur de här ungdomarna är, att de är kriminella och sånt som man fått för sig. Det kanske är massa fördomar som försvinner samtidigt om de här människorna flyttar in. Jag har ju aldrig på något sätt känna mig hotad under alla de här åren jag bott i förorterna (Fråga D:19)

Jag tycker ni är oerhört duktiga som försöker lösa en sån här omöjlig situation.
Hur kan vi hjälpa till? (Fråga C:2)

Vi har förtroende för er och tror ni tar bra beslut. Vad kan vi göra för att hjälpa? (Fråga D:1)

Andra motdiskurser är mer systemkritiska och politiska aspekter på orsakerna till varför situationen uppstått om än med skilda utgångspunkter. I det första exemplet berörs och synliggörs internationell politikens roll i sammanhanget. Vilket besvaras av moderatorn med ett ”hade du någon fråga där?”. Vilket, trots ett ”nej, jag var klar där” följs av ett svar från en tjänsteman som tycker sig ha hört en fråga tidigare i anförandet om vad som görs i staden gällande bostadsbyggandet och besvarar denna.

[...] Var finns humanismen hos de som styr idag? [...] de här killarna och tjejerna kommer utnyttjas. Det ska lagstiftas om att de ska ha lägre löner. De som bestämmer i det här landet måste idag väldigt kraftigt fördöma kriget i Syrien och över huvudtaget alla jävla krig som de håller på med i mellersta östern. Det är inga naturkatastrofer där nere utan det är politiska beslut och krigshetsare och bombare som håller på där nere. Det är DOM vi ska protestera mot! (Fråga B:19)

I det andra exemplet tar en invånare upp frågan om bemanningen på boendena ur ett fackligt perspektiv och det faktum att händelsen i mölndal där en anställd dog var ett boende i privat regi. Uttalandet besvaras med information om att inköpta tjänster per plats kostar mindre eller lika mycket som att själva starta och driva boenden.

Varför skall säkerheten för personalen på boendena få stå efter för överklassens behov av att göra vinst? (Fråga B:12)

I det tredje exemplet görs en längre redogörelse för hur att ”hjälpa på plats” skulle vara mer humant följt av en uppmaning till alla de som känner oro inför bygget att rösta för en mer restriktiv invandringspolitik i framtiden

jag vill ju ha en human flyktingpolitik. små barn, tolvåringar som kommer hit får åka gummiflotte på havet och ska upp hela vägen till landet som ligger nästan längst bort ifrån afghanistan och syrien. är det verkligen en human flyktingpolitik? Det måste ju vara mycket bättre att bedriva flyktingpolitiken i närområdet? Och därför så satsar jag mina resurser på UNHCR, läkare utan gränser och så vidare. Sen så tänker jag då passa på också att ställa en fråga till församlingen; hur är det, var det bara kul att ta emot flyktingar så länge de inte kom hit ut i [stadsdel] ja jag bor här ute i [stadsdel] och [förnamn] heter jag, det glömde jag säga från början, då var det kanske inte så roligt längre? Jag roade mig med att gå in på val.se inför förra mötet som jag inte fick lov att vara med på. 93% utav befolkningen i det här området röstar ju på dom sju partierna som vill ha den här invandringpolitiken, det är ju någonting för församlingen att fundera på till 2018 års val. (fråga F:12)

Vilket besvaras av en tjänsteman såhär:

nu är ju inte vi varken politiker eller rikspolitiker, jag bara säger det att vi hanterar det uppdraget vi har fått ifrån staten men jag förstår din fråga (svar på fråga F12)

Följt av följande kommentar från moderatorn:

var det en fråga ens? nej, då fortsätter vi.. (moderator mellan fråga F:12 och F:13)

Denna typ av svar där tjänstemännen låter bli att kommentera det som inte var formulerat som frågor utan snarare är en utläggning av en ideologisk ståndpunkt går att hitta på flera ställen.

Ja hejsan, jag vill prata om det lite större perspektivet här. Att om den här migrationspolitiken fortsätter i ja, ungefär tjugo till trettio år. Då kommer svenskar att ska vara minoritet i Sverige. Det är ett folkbyte som pågår. Därför- jag vill inte ha några asylboenden. *Applåder* *ett ohörbart rop* (Fråga E:2)

Tack så jättemycket. Om jag uppfattade dig korrekt så hade du ingen direkt fråga? Nej okej. Bra tack. Då tar vi här. Tack. (Fråga E:2 efterföljande kommentar av moderator)

En diskurs *Niaby-* not in any backyard finns representerad. Ett ifrågasättande av idén om att byggandet verkligen är något som måste göras och som också går att koppla till ett mer övergripande ifrågasättande om det är skattebetalare eller staten som ska få bestämma.

när ni säger att ni är ålagda? utav regeringen att ta in jag ska säga till er att jag vet om det, gör en balansräkning på göteborgsstad så är den konkursfärdig. Ni tar in såhär många och ni är inte alls ålagda att ta in dom här. Men vad får ni göra? Ni får höja kommunalskatten, vad händer med dom här stadsdelarna som är dom som betalar in mest skatt? Folk flyttar därifrån, ni sågar av grenen som ni sitter på i ert träd. (Fråga A:1)

7.4 Bilder av de ensamkommande

Nedan redogörs för den tredje frågeställningen, de olika diskurserna kring de ensamkommande barnen som framkommer i materialet.

7.4.1 Vi jobbar hårt med värderingar och att pojkarna ska förstå att jämställdhet är viktigt i Sverige

Ovanstående rubrik är ett citat är hämtat från bildpresentationen under möte A. Lite drygt en tredjedel av de frågor som invånare ställer till tjänstemännen handlar också om de personer som är tänkta att bo i de temporära husen och vilka de är. Husen är visserligen också tänkta för bostadslösa flyktingar ur grupperna äldre personer och barnfamiljer, men frågorna på mötet handlar nästan uteslutande om gruppen ensamkommande flyktingbarn. Utöver hur gruppen i tjänstemännens presentation beskrivits som problematisk, något det finns rädslor för och som passiva strömmar (se resultat frågeställning 1) är följande inledande beskrivning, av verksamheten som är tänkt att bedrivas i de aktuella husen, representativ för hur gruppen konstrueras i den undersökta kontexten;

Vi har **inget ensamarbete** och planen är att det skall vara högst 60 ensamkommande ungdomar i ett sånt hvb-boende. Vi har haft mycket frågor och **alla är medvetna om det som har hänt här i mölndal för några veckor sedan** och jag vill bara understryka att **vi jobbar väldigt mycket med säkerhetsfrågor**, vi har hot- och våldsplåner på alla våra boenden. Vi går igenom systematiskt brandskyddsarbetet och personalen är välutbildade, vi har höga krav på dom. Vi jobbar mycket med, en fråga som också är väldigt aktuell, handlar om jämlikhet och jämställdhet. **Vi har ju i Sverige under många många år byggt upp ett jämställdhetsarbete som vi måste värna.** Och **det har ju** varit mycket diskussioner nu med det som har hänt i Köln och stockholm på

festivaler och så vidare så vi lägger mycket tid på att jobba med ungdomarna som kommer från **andra kulturer om vad som gäller här och vad man behöver förhålla sig till, för att kunna bli accepterad i det svenska samhället**. Om det begås ett brott så gör vi polisanmälningar, vi har nolltolerans på det. De boenden vi har drivit nu i fem år där har vi sammanlagt haft tre polisanmälningar. Innan jag kom till det här mötet så var det många utav **de här medarbetarna som jobbar ute i boendena** som vill att jag förmedlar till er att **dom tycker att** den här bilden vi många gånger hör om vad det är för ungdomar. Att den stämmer inte riktigt. Huvuddelen av dom ungdomarna vi har på våra boenden de är **högmotiverade, de vill plugga, de vill skaffa sig en framtid i Sverige** och det är det de satsar på. Det var det jag tänkte säga inledningsvis, sen kommer jag vara kvar och svara på frågor här sen också. (Informationsdel möte A)

Tjänstemännen visar på medvetenhet om en (viss) omgivande diskurs med vissa föreställningar och öppnar med inledande formuleringar som denna upp för en typ av diskussioner som rör rädslor för dessa barn, deras könstillhörighet, deras ålder, deras religion/kultur och karaktärsdrag (kopplade till psykisk hälsa) som frågeställare (och tjänstemän) ser kopplade till dessa faktorer och tillskriver här också mottagaren samma kunskaper och bilder. Ungdomarnas kultur sägs innebära att de inte har den syn på jämställdhet som krävs för att bli accepterade i det svenska samhället och kopplingar till sexuellt våld och de barn som ska bo i husen görs. Ett förtydligande om att brott polisanmäls görs också. Efter dessa försäkranen om hur en jobbar bort diverse egenskaper som (av bortnämnd anledning och aktör) tillskrivits de ensamkommande kommer beskrivningen av den *reella risken* för kriminalitet kopplat till gruppen enligt polisens statistik och den mer positiva bild som personer som jobbar på HVB-hemmen har av de ensamkommande. Att de är motiverade och vill skapa sig en framtid i Sverige.

7.4.2 Pojkarna

Att majoriteten av de som kommer som ensamkommande flyktingbarn är registrerade som *pojkar* är något som återkommer, som ett problem i frågorna. Både utifrån könstillhörighetens förmodade egenskaper och som problematiskt i form av numerärt överläge i förhållande till könstillhörigheten flicka. ”Pojköverskottet” är något som flera invånare tar upp, på olika vis. Ibland är vad hotet består av inte uttalat men byggs upp med ett narrativ som utöver binära motsatsen *pojke-flicka* även baseras på binära föreställningar om *blond-mörkhårig, ljus-mörker* samt *ensam-många*. Andelen pojkar i förhållande till andelen flickor används också som en typ av argument för att inte hjälpa dem.

Afganistan är ett av världens mest kvinnofientliga länder, vilket är ett faktum och ingen fördom. Dessutom visar forskning att i områden med ett överskott av män, vilket det blir frågan om, är risken större för våldtäkter och annat våld. Vad tänker kommunen om detta? (Chatt)

och om man har ett antal...att det blir väldigt många i det här området och då kommer man ju till, ja trygghetsfrågor det är ofrånkomligt. Man pratar om nu att man vet inte riktigt storleken men jag tänker att man är 15 år, blond flicka i mörkret och ska åka till skolan på morgonen.. (protester och mummel)

nejnejnej lyssna här nu vad jag säger. å så kommer det 60 pojkar, det spelar ingen roll om det är stockholmare, är det så många vi talar om? (Fråga B:5)

Risker med *pojkar i grupp* uttrycks i mycket svepande och generella termer, ibland även utan direkt koppling till just de ensamkommande pojkarna i grupp men med implicita föreställningar om egenskaper och en benägenhet kopplat till kön som variabel som innebär ett hot, oftast mot kvinnor och barn.

När man klumpar ihop ett gäng ungdomar, om det nu är barn eller män, jag vet inte för migrationsverket kan inte fastställa vad det är för ålder på dom. Alltså oavsett vad de har för bakgrund så kommer det ju ställa till problem (Fråga C:4)

Frustrerade unga män tillsammans på en liten yta, som i de flesta fall kommer att sakna kontakter med det motsatta könet. Hur löser man det? Erfarenhetsmässigt har vi sett exempel på där det gått illa för barn och kvinnor (Chatt fråga)

det vore inget problem om det vore flickor eller unga kvinnor med små barn (Fråga E:27)

Det uttrycks också mer generella känslor av otrygghet. Men i sammanhanget impliceras också att det är migrerade personer som gjort att denna rädsla uppstått.

Jag kan inte ens gå ner för Avenyn själv utan att bli antastad av en man (fråga E: 28)

7.4.3 Egna barn och ensamkommande ungdomar

Att de ensamkommande är just *barn* är något som ifrågasätts, ibland bara i förbifarten.

[...] **såkallade** barn (Fråga E:17)

om det nu är **barn eller män**, jag vet inte för migrationsverket kan inte fastställa vad det är för ålder på dom (Fråga C:4)

Tror du själv på att du är en god människa genom att "hjälpa" **vuxna män** som lyckats ta sig hit när småflickor blir söndersprängda på plats? (Chatt)

Svaret från tjänstemännen är i samtliga fall att kommunen inte gör några åldersbestämningar utan att de går efter den ålder Migrationsverket uppgett. I exemplet nedan finns idéer om att *barns* väskor får gås igenom av vuxna och att de boendes väskor därför får genomsökas.

[...] självklart får vi gå igenom väskorna om vi på något sätt misstänker att någon har med sig vapen. Det är klart att vi har möjligheten. Man är på våra boenden som minderårig, man är under arton år enligt den informationen som vi får från migrationsverket. (Svar fråga F:6)

Att detta också betyder att de boende faktiskt är barn är dock inte självklart eftersom tjänstemannen säger att ”man” är att betrakta som barn snarare än att ”man” faktiskt är det. Men idéer om barns/ungas karaktärsdrag generellt används också som argument för att det är en problematisk grupp. En invånare skapar en vi-känsla med både tjänstemän och övriga i rummet med att tillskriva dessa egenskaper som hjälpsamma och solidariska. Innan hen tar

tydligt avstånd från de ensamkommande flyktingbarnen som grupp via referenser och inferenser till uppgifter i media

Jag förstår erat problem och jag avundas er inte. Och jag tror att nästan alla här vill hjälpa till mot dom stackarna som har utsatts för krig. Nu verkar det ju som det nästan bara är ensamkommande barn som kommer hit och då blir ju xx-badet väldigt provokativt för det är ju en badplats. Och det är nästan bara barn som kommer och det har vi ju läst i tidningen hur det går, på badhus och liknande (Fråga A:12)

Resurser och möten i vardagen mellan egna barn och de ensamkommande tas upp som en oroande faktor. Men också den fysiska hälsan tas upp som fråga ett par gånger och berör eventuella kontroller för smittsamma sjukdomar som exempelvis TBC och om dessa görs innan de börjar i skolor med ”svenska barn”.

Kommer det komma mer lärare och resurser i skolorna kring långdrag, påvelund och fiskebäck? Redan idag får inte min son som har svår dyslexi någon hjälp alls knappt, han går i mellan stadiet. Lärarna säger att det inte finns resurser till detta. Och kommer dessa barn. Som börjar våra skolor och dagis kollas för sjukdomar?? Annars tänker jag börja med hemundervisning för mina barn! (chatt)

När det nu redan är ganska mycket ungdomar på drift i vårt område. Det händer en hel del faktiskt. Som inte borde hända. Det hade kanske inte hänt om vi hade haft något ställe att hänga på. och ska det då dessutom byggas in så det kanske kommer fler ungdomar, alltså vad är tänkt? Ska de mötas på skolgården? Någonting måste ni faktiskt planera för för annars kommer det att bli krig... (B:6)

I mina barns klass har det kommit nyanlända elever. De flesta är trevliga och artiga och så, men det blir ju ett väldigt avbrott i studieron. Hur ska skolorna lösa detta? (chatt)

7.4.4 Den svenska jämställdheten

De ensamkommandes kultur beskrivs indirekt som ojämsälld eller som att den inte ”kommit lika långt” i jämställdhetsarbetet som den svenska. De ensamkommande vet inte ”vad som gäller” eller vad de skall förhålla sig till.

*Vi jobbar mycket med, en fråga som också är väldigt aktuell, handlar om jämlikhet och jämställdhet. **Vi har ju i Sverige under många många år byggt upp ett jämställdhetsarbete som vi måste värna. Och det har ju varit mycket diskussioner nu med det som har hänt i Köln och stockholm på festivaler och så vidare så vi lägger mycket tid på att jobba med ungdomarna som kommer från andra kulturer om vad som gäller här och vad man behöver förhålla sig till, för att kunna bli accepterad i det svenska samhället.** (Tjänsteman Informationsdel möte A)*

Vi har kommit långt i Sverige när det gäller vårt jämställdhetsarbete och det är väldigt viktigt för oss att när vi tar emot ungdomar från andra kulturer att de här frågorna blir tydliga för ungdomarna. Vad är det som gäller i Sverige? Vad måste man förhålla sig till? Detta är någonting som vi också jobbar med. (Tjänsteman Informationsdel möte E)

Det finns en angelägenhet hos frågeställarna om att få veta när och var de nyanlända skall informeras, anpassas och läras upp om vad som gäller. Framförallt kring jämställdhet. Här blir det också tydligt både vad en tror sig veta om de nyanlända och vad som skiljer den svenska kulturen mot *de andras* kultur.

för mig känns det väldigt angeläget, som har en 15årig flicka, och jag vill verkligen känna att det känns säkert och hur kan ni garantera det? de kommer efter några veckor in i svensk skola, att man verkligen förstått vad det är som gäller i Sverige. (fråga F:4)

De tre boendena i xxx vid populära badplatser. Här är kvinnor vana vid att kunna röra sig fritt (även ensamma) och klädda på de sätt de vill utan att känna större oro för trakasserier eller överfall. Många av de unga männen på boendena kommer från länder där naken hud anses lösaktigt och skulle bestraffas. (Chatt)

Hur skall vi hantera integration av flyktingar/migranter vars inställning till demokrati, jämlikhet mellan könen mm går på tvärs med svenska normer och värderingar? (Chatt)

När får de reda på vad som gäller ang aga, hedersförtryck, barnäktenskap och lagar de inte är vana vid. (Chatt)

Svaren från tjänstemännen implicerar att problemet är reellt eftersom de beskriver gång på gång att de redan har en plan för hur ”problemet” skall lösas och att det är en mycket viktig fråga.

Det är av stor vikt att tidigt introducera nyanlända i områden som jämställdhet och jämlikhet. Detta görs bland annat i samband med kursen om samhällsorientering som är obligatorisk för alla nyanlända (Svar Chatt)

7.4.5 Säkerhetshot

*Vi har **inget ensamarbete** och planen är att det skall vara högst 60 ensamkommande ungdomar i ett sånt hvb-boende. Vi har haft mycket frågor och **alla är medvetna om det som har hänt här i Mölndal för några veckor sedan** och jag vill bara understryka att **vi jobbar väldigt mycket med säkerhetsfrågor**, vi har hot- och våldsplaner på alla våra boenden. Vi går igenom systematiskt brandskyddsarbetet och personalen är välutbildade, vi har höga krav på dom. (Tjänsteman informationsdel möte A)*

I citatet ovan finns presuppositioner om potentiella faror, manifest intertextualitet till debatten som följde efter händelsen i Mölndal och det refereras också till nyheter där grupper av unga migranter uppges ha brukat våld och sexualiserat våld. Hot- och våld är något som finns med i beräkningen och planeringen. Brandskyddsarbetet kan vara en koppling till nyheten om mordbränderna men kan också vara en del av en allmän beskrivning av vilka typer av handlingsplaner som (alltid) finns i den här typen av verksamhet. Det finns också hos invånarna en ytterst närvarande diskurs med bilder av ensamkommande som potentiellt kriminella och farliga. Vilket till viss del redan beskrivits under *nimby*-reaktioner (se ovan).

Hur skall man garantera säkerheten inom boendena samt i grannskapet, så att vi slipper flera mord och övergrepp? (Chatt)

Hur kommer det bli nu? Jag är orolig för mina barn. Jag kommer ju aldrig tillåta dom att cykla och bada själva, så en uppväxten man själv fick i [x] kommer ju vara som bort blåst. Vår 16 åriga tjej kommer inte ens vilja gå från bussen på kvällarna själv. Hur ställer ni er till detta? (chatt)

Invånarna ställer också frågor som rör rent fysisk säkerhet och hur denna skall garanteras på och omkring boendena. I nedanstående fall refereras till ett uttalande i en debatt på SVT (11/2 2016) om säkerheten på Hvb-hem med ensamkommande.

Vi hörde i opinion live förra veckan att det hade varit knivbråk. Och där var det en som jag uppfattade som en HVB-husfar eller någonting sånt där och han beklagade mycket att han inte tillsammans med pojkarna fått gå igenom deras bagage så att de inte hade några knivar. Om dom hade fått göra det så kanske flickan i Mölndal fortfarande hade levat och nu har det ju varit vidare incidenter om detta[...] (Fråga F:1)

Svaret från Göteborgs stad blir att ensamarbete i HVB-hem drivna i kommunal regi inte förekommer men att hen inte kan uttala sig om andra boenden. Tjänstemannen talar om att alla boenden har en kontaktperson och att de är välbemannade.

men är det så att det skulle uppmärksammas att någon ungdom mår dåligt eller att det finns någon risk, då självklart är det så att vi tittar på såna saker. Det är fullkomligt självklart... (Svar på fråga F:1)

Många frågor rör också hur ungdomarna mår psykiskt. Flera uttrycker oro för att de ensamkommande flyktingbarnen skall vara traumatiserade och att detta skall vara ett problem på flera vis. För sjukvården och därmed välfärdens resurser, den egna säkerheten och till viss del även för flyktingbarnen själva.

Många mår väl ganska dåligt?(Chatt)

Psykvården har ju inte fungerat tillfredställande på många år och nu kommer många med svåra trauman i bagaget, vilket kommer att kräva fler psykiatriker och psykologer. Eftersom detta är långa utbildningar på 5 - 7 år, kommer vi att hamna i ett allvarligt läge. Dessutom fattas det enligt uppgift från polisen, 10 000 poliser i landet. Hur skall vi vanliga människor kunna skydda oss mot våldsdåd när samhället inte kommer att klara av denna uppgift? Att människor som mår psykiskt dåligt kan begå oprovoicerade våldsdåd är ju ingen nyhet. (Chatt)

Hej, Hur kan man frivilligt placera fler personer i [stadsdelen], när [stadsdelen] kommer få ta stora grupper som väljer eget boende i redan tyngd stadsdel. Alla resurser delas i östra, det finns inga frizoner med egen folkandvård / högstadie / vårdcentraler / BUP m.m. Några mindre boende 10-20 pers. per plats, kan säkert packas in ändå, men först när övriga stadsdelar tagit ett större ansvar. (Chatt)

7.4.6 Andra bilder av de ensamkommande

Bilden av de ensamkommande flyktingbarnen som skyddsbehövande och resurskrävande är dominerande, även om en del bilder av flyktingar som potentiella resurser och skattebetalare också finns i materialet.

De flyktingar som kommer nu, är det mest från Syrien? Har de utbildning de flesta? Hur snabbt kan de börja arbeta? (Chatt)

det är väl rätt många av de här flyktingarna som kommer nu som har en rätt bra utbildning och många får vänta länge innan de får besked om de kan stanna eller inte. Och då undrar jag om det finns möjlighet att använda dom som resurser i skolan? Både i undervisningen och kanske i läxhjälp och annat för att kanske ge stöd på modersmålet till ungdomarna (Fråga B:1)

Vilka planer finns på att snabbt få flyktingarna i arbete? Kan Göteborgs kommun skynda på det? Kan ni själva ge flyktingar jobb? (Chatt)

Nya ordval för gruppen ensamkommande flyktingbarn är också en typ av motdiskurs. Flera personer som uttrycker sig ha en positiv attityd till invandringen och/eller byggandet av bostäder talar om ”nya grannar”, ett uttryck som på ett annat vis jämför dessa personer med gamla grannar. Vid ett möte, efter anföranden som ställde gruppen ensamma pensionärer mot flyktingar och ett annat som varnade för ett stundande folkbyte, ansåg en invånare att benämningen *människor* behövde föras in i mötesdiskursen. Hen ställer också upp en

jämförelse mellan den grupp som tidigare talare menat förtjänade resurser och de flyktingar som drunknat i medelhavet på sin väg in i EU, med en ansats till att vänta på perspektiven och även ett försök att kontextualisera varifrån flyktingarna kommer, synliggöra en historia och en bild av dessa personer som i behov av de välfärdsresurser andra benämnt som orättvist fördelade eller som otillräckliga för att ge andra grupper trygghet.

alltså det är människor som vi pratar om. som dör. Jag vet att du sa innan att femton äldre dör här och jag undrar då om du har tänkt på hur många som dör på medelhavet. alltså det är extrema mängder. (Fråga E:4)

Tjänstemännen gör också vissa försök att komma med motdiskurser, perspektivet blir dock snarast en ”normaliserad avvikelse” i sammanhanget. Bilden av de ensamkommande som något annat än en anledning att känna oro tillskrivs inte tjänstemannen själv utan källor som personal på boenden och polisen.

Om det brås ett brott så gör vi polisanmälningar, vi har nolltolerans på det. De boenden vi har drivit nu i fem år där har vi sammanlagt haft tre polisanmälningar. Innan jag kom till det här mötet så var det många utav **de här medarbetarna som jobbar ute i boendena** som vill att jag förmedlar till er att **dom tycker att** den här bilden vi många gånger hör om vad det är för ungdomar. Att den stämmer inte riktigt. Huvuddelen av dom ungdomarna vi har på våra boenden de är **högmotiverade, de vill plugga, de vill skaffa sig en framtid** i sverige och det är det de satsar på. Det var det jag tänkte säga inledningsvis, sen kommer jag vara kvar och svara på frågor här sen också. (Informationsdel möte A)

Bilden av oro är dock något en tjänsteman tillskriver sig själv. De andra påståendena, om ojämförbara och våldsbenägna ensamkommande, som tas upp i informationen har dock inte källor utan är, i exemplet nedan, snarare att betraktas som normalföreställningar och beskrivningar av upplevelser av de ensamkommandes karaktär. Tjänstemännen nämner ett flertal gånger vid varje möte att de har ”full förståelse för” att invånarna känner oro eller att de ”förstår deras oro” och försäkrar gång på gång hur de är *medvetna om problemet*. Den upplevda *oron* bekräftas och förstärks alltså även om den reella *riskan* tonas ner.

...vad gäller trygghetsfrågorna så förstår jag din oro, **jag har själv två tjejer som jag är pappa till**. Det är viktigt att kolla på om man kollar på kriminalitet och vad som är kopplat till boenden så kan **vi ju i alla fall konstatera**, nu var ju erik nord ute i GP här igår, där man utifrån alla de händelser som polisen gör så är det **1procent ungefär** som är kopplat till nyanlända och tittar man på de händelserna så är **nio av tio någon form av bråk mellan dom som bor där**. Det är viktigt att ha det med sig när man tänker på hur hotbilden ser ut utanför. Så rent polisiärt så finns det ingen statistik **men sen förstår jag din oro ändå. Det kan vi ju aldrig garantera oss för**. Men det är inte kopplat till nyanlända på det sättet. (Svar på fråga B:5)

När frågor kring säkerhet och polissamarbete kom att handla mycket om de eventuella faror som de ensamkommande medför framfördes ibland också en typ av frågor som flyttade fokuset från hoten *inifrån* HVB-hemmen till hoten som kommer *utifrån* med tankar på nyhetsrapporteringen om bränder som förekommit på flera tilltänkta boenden för nyanlända.

det pratas ju mycket om den här hotbilden som dyker upp när de här ensamkommande barnen kommer hit. Men jag ser ju den här hotbilden på kanske omvänt håll, hotet är väl kanske snarare riktat mot dom. Än mot oss som redan bor här. Jag undrar hur de som bor där kan få leva ett värdigt liv. fritt från hot och att de kan få känna sig trygga? (B:18)

En person bland invånarna i publiken presenterar sig med att hen har en yrkesrelaterad relation till de ensamkommande och ger sin (mot)bild om ungdomarnas karaktär.

jag har arbetat i tre år med ensamkommande ungdomar. Det är världens bästa jobb. Det är helt vanliga ungdomar, **dom är lite starkare, lite mer motiverade.** Jag är inte naiv. Det har hänt flera saker men det har ordnat sig. Det som alla vill är att prata svenska. Lära känna svenskar. Och det är en tvåvägskommunikation. Integration är ingenting som ligger på deras ansvar endast. Vi har många från Finland här och vi har många från balkan här. Det har gått jättebra. Varför skulle det inte gå bra med syrien och Eritrea? (C:10)

8. Sammanfattning av resultat

Samtalsramarna som sätts av tjänstemännen ger bilden av ett Göteborg med invånare som är rädda och oinformerade. Målgruppen omtalas som aktiva och tillskrivs makt och möjlighet att påverka i egenskap av ”medborgare”. Det är ur tjänstemännens och Göteborgs perspektiv fenomenet/problemet presenteras. Nyanlända presenteras som en anonym, homogen grupp/”ström” i form av siffror och placeringar, som inte tillskrivs varken bakgrundshistoria eller framtid och *omtalas* i passiv form. Invånarnas frågor har olika typer av *nimby*-karaktär där en föreställning om att kort avstånd, att äga en fastighet nära den tilltänkta platsen och att ha bott på en plats länge är en viktig del i att positionera sig. En diskurs återfinns också där platser tillskrivs ett *symboliskt kulturellt* värde som går förlorat vid byggandet. Det uttrycks oro för *trängsel* men också *säkerhetsrisker* i form av otrygghet/kriminalitet kopplat till de som ska bo i byggnaderna eller att marken i sig sägs olämplig att bebygga på grund av geologiska förutsättningar. De som uttrycker sig negativa till byggandet uttrycker oftast en samtidig negativ attityd till flyktingmottagning och flyktingar. Andra ifrågasättanden av de tilltänkta platserna kommer annars med tydlig positionering av en positiv inställning till flyktingmottagande i övrigt. Integration definieras och diskuteras nästan uteslutande som att ”blanda upp” nyanlända med ”vanliga” invånare. Egna barn och andra svaga (svenska) gruppers behov ställs emot det som erbjuds de nyanlända, det finns en föreställning om att nyanlända prioriteras av de som styr (och att detta är icke önskvärt). Det uttrycks också mer generellt missnöje med beslutsprocesser och resursfördelning av de som styr utan explicit koppling till flyktingmottagande. En tredjedel av invånarnas frågor handlar om olika typer av säkerhet och trygghet på och runt boendena kopplat till de ensamkommande. Den dominerande synen är att säkerhetshoten bottnar i kulturella skillnader. Men även att de är män/pojkar och att de är unga är faktorer som enligt de (främlingsfientliga) diskurserna som syns i materialet sammantaget skulle göra dem mer benägna att trakassera och våldta (blonda) flickor/kvinnor samt att begå andra typer av kriminella handlingar. En förmodad psykisk ohälsa och gruppens behov av resurser och fysiskt utrymme i samhället diskuteras också som potentiella säkerhetsrisker. De motdiskurser som införs är ofta medvetna försök att komma med nya perspektiv och handlar främst om att vilja hjälpa till och kan sägas stå för en tanke om internationell solidaritet som motpol till föreställningen om att ”hjälpa de egna först”.

9. Slutsatser

Här presenteras de slutsatser som kan dras av resultaten presenterade ovan. Vilket följs av en diskussion av av dessa slutsatser.

9.1 Ett inifrån-perspektiv

Tjänstemännens problemformulering fyller en kontextualiserande funktion som sätter ramarna för fortsatt diskussion och kring vilka frågor som sedan är att anses relevanta i samtalet. Då det som kommer tidigt i en text eller ett anförande färgar den fortsatta förståelsen av vad som senare dyker upp (Linell i Hornscheidt och Landqvist 2014). Situationen beskrivs ur ett inifrånperspektiv. Göteborgs stad presenterar en ”fullständigt extraordinär situation” för stadens administration och tjänstemän. Situationsbeskrivningen som ges av tjänstemännen är att det finns ett stort *behov av att ge människor tak över huvudet* vilket är ett annat perspektiv än att det finns ett stort *behov hos människor som behöver tak över huvudet*. Där *skyldigheten* att göra detta blir huvudanledningen inte att *behovet* finns hos ”vissa grupper”.

Det dominerande perspektivet på situationen har alltså en utgångspunkt i, och är i allra högsta grad centrerat kring, tjänstemännens egna upplevelser av situationen och är formulerad ur ett ytterst lokalt perspektiv. De har ”ålagts”, ”tilldelats” och ”anvisats” barnen. Passivformer som indikerar ofrivillighet (Hornscheidt och Landqvist 2014) och där agenten är anonym. Ibland nämns staten/migrationsverket som den aktör som tilldelat staden personerna som de nu behöver placeringar för. Den andra närvarande diskursen; den solidariska tanken med flyktingmottagande blir en normaliserad avvikelse i tjänstemännens presentation, solidariteten uttalas dock som att dela en börda med andra stadsdelar eller EU-länder än solidaritet med flyktingarna själva.

Knox och Pinch (2010) beskriver hur medier intensifierat rädslan för migranter som fenomen genom att tala om en *ström* eller *flodvåg* av flyktingar som hotar ta över (swamp) existerande bostadsområden. En bild som reproduceras i informationsbladets inledande stycke. Orsak och verkan mellan *flyktingströmmar* och den *extraordinära situationen* är en tydlig markering kring vilket perspektiv som är normaliserat i den undersökta kontexten. Nya, anonyma

människor som ”strömmat” in. En ström som skapat en ”extraordinär situation”, i Sverige och Göteborg.

9.2 Det bortnämnda perspektivet

Här beskrivs hur de nyanlända flytt *till* Sverige men att de också flytt *ifrån* något är bortnämnt. Var de kommer ifrån och vilka tidigare händelser som ligger till grund för att dessa barn har anlant är *avkontextualiserat*, d v s ett perspektiv som hade kunnat vara relevant för kommunikationssituationen inte nämns eller nämns vid enstaka tillfällen men inte återkommer (jfr Hornscheidt & Landqvist 2014). Att de nyanländas historia och perspektiv förblir oomnämnda innebär att potentiella tolkningar som kan finnas på olika nivåer av situationen för blir osynliggjorda (jfr Hornscheidt och Landqvist 2014). Då varken några ensamkommande eller någon av de anställda inom Göteborgs stad som arbetar med målgruppen till vardags finns närvarande i presentationen får mottagaren av informationsmötet/chatten enbart de bilder som de tjänstemännen förmedlar. Om skälen till att människor flytt antingen ingår i normalföreställningen om vad modelläsa redan har för bakgrundskunskaper eller om det är bortnämnt för att det anses irrelevant i sammanhanget är dock svårt att avgöra. Att det som sker utanför EUs gränser är bortnämnt är dock intressant ur ett postkolonialt perspektiv (se bla. Loomba 1998).

9.3 Dialog med den normaliserade medborgaren

Allt innehåll i en specifik samtalskontext, liksom i det undersökta materialet, kan betraktas som bärare av synsätt som deltagare (tjänstemän och invånare) i någon mening påbjuds och därigenom måste förhålla sig till (Winter Jørgensen och Philips 2000). Att tidpunkten för diskussionen är *innan beslut är tagna* benämns som en vilja att få fram fler förslag från invånarna (jmf. Fung et al. 2005), men skulle även kunna ha kopplingar till forskning som säger att motståndet blir mindre om en tidigare involverar medborgarna (Wänström 2013). Tjänstemännen har en uttalad förväntan på olika typer av motstånd hos invånarna men säger sig kunna informera bort detta vilket enligt tidigare forskning oftast ger dialogen en negativ effekt och snarare skapar ökade konflikter (Wänström 2013). Bland andra Fairclough (i Winter Jørgensen och Philips 2000) och Bjurhult (2015) menar att redan val av språk, kanal,

fysisk plats/rum och andra förutsättningar visar på vilka egenskaper som tillskrivs en tänkt mottagare. Det innefattar i det här fallet exempelvis att målgruppen förväntas tala/höra/läsa/skriva och förstå svenska i den form som presenteras. Det går även att urskilja förväntningar på tillgång till de kognitiva, tekniska och ekonomiska resurser som internetanvändning ställer krav genom hänvisningar till stadens hemsida på mötet, ett krav som också ställs för att ta del av texterna på goteborg.se och chatten. Tid och plats är anpassat utifrån personer som kan komma ifrån olika typer av arbete eller andra förpliktelser samt fysiskt förflytta sig till en specifik lokal på vardagskvällar eller som i chattens fall sitta vid en dator vid traditionell lunchtid vilket är av relevans med tanke på aspekter kopplade till socioekonomiska levnadsvillkor (klass), genus och i relation till olika funktionsvariationer. Inferenser i den inledande informationen (se kontextbeskrivning ovan) tyder också på förväntningar på en kulturell bakgrund som innefattar en förståelse för vilken typ av normer kring samtalsregler som är aktuella i en kyrka och är därför en del av de egenskaper som tillskrivs modelläsa.

Den tänkta målgruppen för informationsmötena och chatten blir genom mer eller mindre tydliga språkliga markörer en annan än *alla* tänkbara invånare och visar också på vilka förväntningar avsändaren har på mottagaren (Bjurhult 2015). Mottagarna betecknas som bland annat "göteborgare" och "medborgare", vilka omtalas som aktiva och tillskrivs möjligheter och vilja att påverka. Vilket kan jämföras med den dialogtyp som Fung, Olin-Wright och Neaera förespråkar (2003). Ordet medborgare förstärker en redan tydlig uppdelning mellan befintliga invånare, där en stor del av individerna troligen har svenskt medborgarskap och en annan grupp invånare eller blivande invånare, där den största andelen med mycket stor säkerhet saknar svenskt medborgarskap. Tjänstemännen närmar sig en modelläsa/mottagare som besitter en form av makt kopplat till ett fastighetsägande eller som boende sedan längre tid tillbaka, då dessa sägs kunna överklaga ett bygglovsbeslut eller berätta om platser tjänstemännen "missat" när de arbetat fram förslag på platser. Denna typ av makt är något som nyanlända generellt (och ensamkommande barn specifikt) inte kan ha på grund av olika regler och andra förutsättningar, då de varken har denna typ av ägande eller har bott där länge och faller därför utanför den grupp som benämns "berörda". De ensamkommande är enbart omtalade och aldrig tilltalade, vilket ger en bild av en grupp som

inte redan bor i Sverige/Göteborg utan är just ”kommande” och varken en normaliserad invånare eller ens en normaliserad avvikelse som mötets och informationens tänkta målgrupp. Dessa faktorer visar sammantaget på en normalföreställning om mottagren som en på flera plan privilegierad grupp (jfr Hornscheidt och Landqvist 2014 definition av diskriminering) med starka kopplingar till Mouffes (1999) kritik mot samtal som vilar på det deliberativa demokratiidealet; att en inte tar hänsyn till individers olika möjligheter till att delta eller att individer också tillhöra olika grupper med särskilda egenintressen som kan spela in.

9.4 Närhetsprincipen i privat och kollektivt ägande

Att mötena hålls ute i respektive stadsdel kan ses som meningsbärande i sig med kopplingar till medborgardialogers grundtankar om *lokal förankring* av kommande beslut (Fung et.al 2003) och *nimby*-forskningens slutsatser om att det starkaste motståndet finns i det direkta geografiska närområdet (Dear1992). Det blir därför i den närmiljön en behöver arbeta för att förebygga mer våldsamma protester. Här tilldelas också tolkningsföreträde till de som bor på en viss plats och en viss typ av relevans anses finnas i hur många år någon bott på samma plats. Ju närmre geografiskt en kommer den föreslagna platsen för byggande av temporära modulhus, desto mer berörd anses en vara och ju mer makt tillskrivs en. Personer som yttrar sig blir ibland också ifrågasatta av andra invånare med ”Var kommer du ifrån?” eller ”du bor ju inte ens här!” en invånare ber också i ett av mötena, i samband med att tjänstemännen ställer upp sina samtalsönskemål om att varje talare också bör berätta var hen bor, vilket accepteras av samtalsledarna. Fenomenet att bli ifrågasatt med om en verkligen bor i närheten går dock även att koppla till högerpopulistiska ideologier som säga sig utgå ifrån vad *folket* vill (jfr. Wodak 2015). Men det kan samtidigt betraktas som en inre *diskursiv kamp* inom själva möteskontexten kring ifall mötena bör vara avsedda enbart för de som bor i närområdet för att skapa lokal förankring eller om det skall vara öppet för fler och därmed bli en mer generell arena för mer allmänna diskussioner om politiska beslut (jfr. Cowan 2003).

Enligt plan- och bygglagen anses någon vara berörd av en byggnation om hen äger en fastighet som gränsar till den berörda marken, men i den undersökta kontexten återfinns en generell diskurs om att närboende och kanske framförallt personer med ägande bör tillskrivas

ett större inflytande i beslutsprocessen. Detta synliggörs genom att personer (som i samtliga fall är emot ett byggande på en specifik plats) startar sina anföranden med att positionera sig som *grannar* och specificerar också exakt hur nära de faktiskt bor. Det skapas en normalisering av *det privata ägandet* medan det kollektiva ägandet som kommunen och staden kan sägas förvalta blir något annat, en normaliserad avvikelse. Invånare i egenskap av fastighetsägare positionerar sig som ”vanligt folk” och ”vi” i förhållande till de styrandes förslag om vad som skall göras på den kommunala marken (jfr. Wodak 2015). Det uttrycks också ilska och frustration om att inte få ta del av eller vara med i själva projektplaneringen (jfr. Cowan 2003, Tahvilzadeh 2013) och ett mer generellt tjänstemanna- och politikerförakt (jfr. Wodak 2015) baserat på vilken makt en själv anser sig vara berättigad till i olika frågor i förhållande till sin roll som fastighetsägare. Socioekonomiska normalföreställningar om en inflytelserik medelklass som genom sitt ägande också har (och bör ha) större makt att tycka till om saker syns på flera vis i den undersökta kontexten. Det finns dock indikationer på att det inte enbart handlar om det ekonomiska värdet på fastigheter eller stigmatisering av ett högstatusområde. *Exklusiviteten* i att bo på ett ställe och den upplevda tillfredsställelsen med att ha nått dit förminskas eller förlorar värde om flera andra får möjlighet att flytta dit utan krav på att ha ”kämpat”, betalat eller fått vänta och längta lika länge/mycket som en själv. Mer klassiska *nimby*-reaktioner relaterade till socioekonomiska faktorer/klass, ägande, sjunkande huspriser och en ovilja att ett geografiskt område stigmatiseras eller förknippas med mindre privilegierade grupper finns också närvarande.

9.5 Beskydda värdefulla platser

Vissa geografiska platser beskrivs som speciellt värdefulla. Byggnaderna, eller personerna i byggnaderna, riskerar alltså enligt detta resonemang att hota något djupt inne i det mest ursprungligt Göteborgska. Platser beskrivs exempelvis som ”den lilla fina ängen” och flera uppger sig ha skickat bilder på tänkta platser till tjänstemännen då en menar att det är omöjligt att ta ett sådant beslut om en sett platsen eller kanske *förstått* den. Detta kan ses som en del av ett skapande av en lokal kollektiv identitet, ett vi som på något vis hålls ihop genom en koppling till och uppskattande av en viss geografisk plats eller område, denna identitet blir då också något som är hotat genom förändringar i området eller när natur ”försvinner”. Det finns

en tydlig önskan om avståndstagande till företeelser som tillskrivs lägre värde, binära motsatspar (Lazar 2015:5 i Hornscheidt och Landqvist 2014) förekommer när bland annat stora fula byggnader ställs emot vackra små naturområden. Ljus ställs mot mörker, utrymme mot trängsel. En företeelse som i likhet med Gerner och Borells undersökning från 2010 visar att när en ny företeelse (i det fallet moskéer) manifesteras visuellt och fysiskt i det offentliga rummet väcker det också starkare reaktioner. Att idrottsplaner, gräsplättar, parkeringar och andra obebyggda platser *försvinner* är ett vanligt ordval och att de ska återställas efter att det temporära bygglovet gått ut är något en gärna framhäver. Förlusten sägs av frågeställare vara allt från tjejs chans att röra sig ute utan rädsla, till parkeringsmöjligheter eller möjligheter att genom motion minska risker för övervikt. Byggandet talas mycket sällan om något som *tillkommer* eller *tillförs* annat än när det talas om som kostnader och arbetsbelastningar. Dessa företeelser skulle kunna betraktas som ett bekräftande av teorin att motstånd mot invandring kan förklaras genom upplevda hot mot sociala och kulturella institutioner och värden, snarare än faktiska samhällsliga konsekvenser av invandring (se. Dustmann & Preston 2007).

9.6 Spä ut, blanda upp och integrera

Den tänkta *integreringen* genom placeringen av husen ifrågasätts genom att istället tala om de insprängda temporära husen som koncentrerade då ”bara” den i sammanhanget benämnda som homogena gruppen, nyanlända skulle bo där. Krav på att blanda upp med varannan ”vanlig” invånare hörs och bekräftas av tjänstemännen som ett önskescenarium som tyvärr inte går att genomföra på grund av bygglagens begränsningar där temporära bostäder också måste fylla ett temporärt behov, vilket generell bostadsbrist inte kan ses som. De lovar dock att försöka ”blanda upp” med studenter. Det är intressant att notera att även när det gäller integration benämns nyanlända som passiva. De ska *integreras*.

Nimm (not in my neighbourhood) -begreppet har tidigare främst fått representera reaktioner som vill ha homogena befolkningar ur ett så kallat ”ras-perspektiv” och då i förhållande till debatter främst i USA och andra kontexter där jag menar att begreppet *ras* både har en annan innebörd än det har i Sverige och är normaliserat att diskutera utifrån på ett helt annat vis än det är i den aktuella svenska kontexten. Här syns istället en önskan/kamp för att hålla sitt

område ”rent” från de konsekvenser som impliceras följa med de nyanlända. Vilket snarare kopplat till socioekonomiska och/eller kulturskillnader som, till skillnad från ras-kategoriseringar, inte verkar tabubelagt att diskutera i den undersökta kontexten. Vilket kan jämföras med de rasistiska diskurser eller ”white- residents desires to exclude non white groups” som återfunnits i andra studier om nimby-reaktioner. (se. Borell och Gerdner 2010, Hubbard 2005 i Knox&Pinch 2010).

Att gruppen och byggnaderna är en belastning och nackdel sägs egentligen redan av tjänstemännen när de förklarar varför vissa platser valts ut. Stadsdelar som redan ”belastats” eller där ”de” oftast hamnar i alla fall ska ”slippa” och andra stadsdelar ska i solidaritet ”avlasta” dessa. De mervärden som talas om från tjänstemännens håll så som utlovad extra busstrafik, lekplatser med mera förstärker på många vis idén om byggnaderna (och personerna tänkta att bo i byggnaderna) som en absolut nackdel och belastning och kan uppfattas som att de försöker strö lite socker på, snarare än som en motbild om att saker som byggs på kommunens mark också är till för och bra för samhället som helhet.

9.7 Att hjälpa de egna först

Grupper ställs mot grupper, framförallt från de kritiskas håll men ibland även från personer som anser att mottagandet är något som bör göras. Att tjänstemännen tidigt beskriver vad som görs för andra grupper i samhället i form av bostadsbyggande, skolor osv kan ses både som att de förutsett reaktionerna och vill bemöta dem så tidigt som möjligt, som en del av syftena *bringa klarhet* och *stilla oron*. Men det kan också bidra till att dessa frågor blir kontextualiserade och accepterade perspektiv och gör mötet till en arena där människor delas in i två grupper: flyktingar respektive svenskar. Utsatta (svenska) grupper av invånare nämns även för att visa på att det inte är ens egen *backyard* en är bekymrad över utan andra, mer utsatta och skyddsvärda grupper behov av resurser eller en speciell plats. Att svenskfödda har en mer självklar rätt till bostäder, utbildning och andra välfärdsresurser och att dessa inte får tillgång till dem används som ett argument för att staden uppenbarligen inte ”har råd” och därför heller inte bör ta emot flyktingar. Att ”de egna”/ ”svenskättade”/”skattebetalare” ska gå

före nyanlända vid resursfördelning är ett fenomen som Wodak (2015) tar upp som en av de viktigare delarna i den högerpopulistiska retoriken och är en åsikt som i likhet med tidigare forskning (se exempelvis Hagren Idevall 2014) verkar vara lättare att yttra på nätet (i det här fallet chatten) snarare än i andra kontexter. Vilket kan tyda på ett visst tabu-beläggande av detta synsätt i vissa kontexter och forum men inte i andra. Dessa två gruppers behov av resurser ställs mot varandra och det finns uttalat eller genom inferenser blir det tydligt att det finns en föreställning om att den senare gruppen bör prioriteras (jfr Wodak). Personer som positionerar sig som föräldrar uttrycker oro för att de egna barnens behov av resurser kommer kompromissas av att fler barn tillkommer. Det ställs även frågor om de nyanlända kontrolleras för sjukdomar, dock inte av omtanke för flyktingbarnens hälsa utan för rädsla att de ska smitta de egna barnen. Det finns en uppdelning mellan egna barn och andras ungar (eller i det här fallet kanske just ingens ungar.)

9.8 Den hotade svenska jämställdhetskulturen

Vilka bilder och frågor som kopplas till en viss företeelse eller grupp färgar också den allmänna uppfattningen om denna grupp. Med vaga språkhandlingar som relaterar till mediebilder eller föreställningar utan tydliga referenser till dessa förutsätts också idéer om vad de ensamkommandes ålder, kön och kultur skall innebära. Det verkar också vara just den kombinationen (kön, ålder och kultur) som anses hotfull. Bilder av att personer som upplevt krig mår dåligt och därför behöver mer sjukvårdsresurser (klass) och (funkofobiska) idéer om att personer med psykisk ohälsa också är mer våldsamma och farliga än andra står oemotsagda och förstärks också av tjänstemännen. Uttalanden med inferenser eller referenser till sexuella trakasserier under festivalen i Köln (se kontextbeskrivning ovan), och flera andra uttalanden om hotfullhet hos de ensamkommande kommer med inferenser och en presupposition gällande att de våldtäkter som begåtts haft grund i *en viss kultur* kopplad till varifrån de ensamkommande kommer ifrån. En kultur som sägs vara specifik och giltig för hela gruppen ensamkommande ungdomar och särskild från en annan, svensk, jämställd och önskvärd kultur.

En dominerande anti-islamistisk diskurs råder där ”kulturella skillnader” också sägs utgöra ett hot på ett mer abstrakt plan. Ibland finns tydliga och explicita kopplingar till antiislamistiska tankar som pekar ut de ensamkommande som ojämställda, våldsamma och moraliskt underlägsna en svensk kultur (jfr exempelvis Borell och Gerner 2010). Denna bild återkommer hos invånarna, många många gånger. En bild som på olika vis åter bekräftas av tjänstemännen när dessa frågor besvaras med att de är medvetna om oron och ”problemet” och också bekräftar hotet som *reellt* genom att beskriva hur de arbetar med att de ensamkommande får ”veta vad som gäller här i Sverige”. Här syns flera av de pseudoemancipatoriska genuspolitiska ideer som Wodak (2015) beskriver som en del av högerpopulismens strategier för att göra en uppdelning mellan muslimer som ”dom” och det egna ”folket” som ”vi”. Där *vi* behöver skydda *vår kultur* mot muslimska mäns ojämställda kultur. Den dominerande diskursen om *det jämställda Sverige* är också något som både tjänstemän och invånare talar sig varma om i sammanhanget, som något *vi* i Sverige kommit långt med och som vi bör vara stolta över och behöver värna om. När dessa idéer framkommer i just denna kontext är det svårt att inte koppla vara rädd *om* något till att också vara rädda *för*. *Den svenska jämställdheten* existerar här enbart i relation till en motpol, det vill säga vad den *inte* är. Tanken om att de personer som flyr har vitt skilda normer de lever efter samt att dessa är något som kan och skall informeras bort får stå oemotsagd. Muslimska länder sägs inte ha ”kommit lika långt” och sägs ha en underutvecklad syn på jämställdhet. Vilken riskerar att backa, störa eller förstöra jämställdhetsarbetet i Sverige. Tjänstemännen menar gång på gång att kulturfrågor är något som en behöver jobba specifikt med när det kommer till dessa ungdomar. (ålder) En presupposition blir då indirekt att ungdomar som vuxit upp i det jämställda Sverige är upplysta om och därför är mindre benägna att begå den här typen av sexualbrott. Vilket ytterligare förstärker uppdelningen. En uppdelning som förutom högerpopulism och anti-islamism även kan sägas bära spår av den koloniala synen på öst-länder som underutvecklade (som liggandes bakom väst i en förutbestämd linjär utveckling) (se Loomba 1998 i Hornscheidt och Landqvist).

9.9 De ensamkommande pojkarna

För att hitta diskurser om ensamkommande flyktingbarn i materialet genomfördes det först efter *omtalt* och *tilltal* av de personer som är tänkta att bo i de temporära bostäderna. Något tilltal av denna grupp fanns inte någonstans i materialet och de ensamkommande är alltså varken en del av ett vi, ni eller du utan enbart *dem*. Det finns en tydlig diskrepans mellan den officiella (tjänstemanna-) diskursen om, där *barn* betyder alla som är under 18 (men har rätt att bo kvar på boendet till 21) och den mer vardagliga inofficiella diskursen, som invånarna kan sägas befinna sig i, där skillnader mellan barn, äldre barn, ungdomar och unga vuxna är mer nyanserade. Vilka rättigheter, friheter och krav som ställs på barn respektive unga utifrån hur många år de levt varierar i en vardaglig kontext långt mycket mer än den gör i tjänstemännens professionella språk. En diskrepans som kan vara bidragande till det faktum att benämningen barn i hög utsträckning ifrågasätts av invånarna.

Mediebilder av ensamkommande som ljugit om sin ålder används ofta som exempel för att stärka påståenden om att gruppen inte är i behov av resurser samtidigt som det stärker bilden av en tveksam ”moral”/kultur (jfr Wodak 2015). Då det råder hegemoniska föreställningar och idéer om att gruppen ”barn” oavsett var de kommer ifrån eller vad de gör är skyddsbehövande, formbara och oskuldsfulla krockar med de diskurser och idéer baserade på unga män som grupp men också om muslimer som grupp som invandringskritiker försöker lyfta fram. På grund av dessa tabun kring att ifrågasätta, blir det alltså en nödvändighet att först avfärda påståendet att de ensamkommande skulle vara barn för att kunna reproducera en bild av gruppen som icke-önskvärd eller ett hot. En argumentation som förutom idén om barndomens oskuldsfullhet och självklara rätt till omsorg och resurser även förhåller sig till en normalföreställning om att män per definition är hotfulla och bärare av egna kulturella värderingar. Som tidigare beskrivits är det inte tabubelagt att diskutera faror ur ett kultur/religions-perspektiv i den undersökta kontexten. Dock nämns inte religion/kultur explicit som problem utan oftast indirekt. Främst genom oro för begränsad frihet och trygghet för kvinnor/flickor/barn i och med ”de här ungdomarnas” närvaro i området och frågor om när de ”får lära sig vad som gäller”.

Utifrån könstillhörigheten pojkar/män blir de ensamkommande också misstänkliggjorda mer explicit. Ett narrativ där flickor/döttrar med egenskaperna blonda och ensamma sägs bli utsatta för faror kopplade till de ensamkommande pojkarna (mörka och många) i en offentlig miljö, oftast på vägen till och från skolan finns närvarande (jfr Hornscheidt och Landqvist 2015 om binära motsatspar). Här finns också en icke ifrågasatt binär könsuppdelning och de ensamkommande tillskrivs en heterosexualitet som (vilket i sig är anmärkningsvärt) kopplas samman med eventuell benägenhet att trakassera och utsätta kvinnor/flickor för sexualiserat våld. Även här finns kopplingar till de pseudoemancipatoriska genuspolitiska idéerna inom högerpopulismens retorik (Wodak 2015) men också den anti-islamistiska diskrimineringsstruktur där islam (och därmed muslimer) både ses som en fysisk säkerhetsfråga (här mot unga tjejer) och i förlängningen ett hot mot västvärldens demokrati och jämställdhet (Borell & Gerdner 2010:31-43). Konstruktionen av de ensamkommande visar på flera normalföreställningar om så väl gruppen ungdomar som gruppen killar och gruppen muslimer. Vilken av faktorerna som är avgörande för den dominerande föreställningen om att gruppen bör dygnet-runt övervakas är dock omöjligt att avgöra.

9.10 Hotade svenska identiteter och olika sorters populism

Bilden av Sverige är ett öppet, jämlikt och jämställt land står oemotsagd. Och att denna svenska identitet på ett eller annat vis är hotad är också något det verkar råda konsensus kring. Men frågan som är under intensiv förhandling är, om hotet kommer från idéer som personer som har migrerat för med sig eller om hotet snarare kommer från de intoleranta personer som anser att jämlikheten är hotad av personer som migrerat. Båda dessa perspektiv är att betrakta som populistiska då de knyter an till upplevda hot och föreställningar kopplade till känslomässiga utspel snarare än statistiska och reella risker (jfr. Wodaks 2015, Dustman & Preston 2007). Vad som skiljer högerpopulistiska idéer från andra typer av populism är att dess lösning alltid innebär att skydda ett specifikt folk, mot andra grupper av personer eller ifrån ”etablissemangen” som sägs ovilliga att tala om ”sanningen” (Dustman & Preston 2007). Men som Hellström och Kiiskinen (2013) konstaterar; är kanske den avgörande frågan inte

om de olika perspektiven är att betrakta som populistiska eller inte, utan frågan bör istället vara vilket *folk* som mobiliseras mot *vad* eller kanske snarare *vem*, utifrån ett maktperspektiv.

De övergripande värden som försvarades av invånarna var två typer; det nationella, lokala eller personliga egenintresset respektive hjälpsamhet och (internationell) solidaritet. När invånaren som uppmanade att rösta för en mer restriktiv invandringspolitik (läs SD) förklarade att flyktingmottagningen var inhuman görs en sammanblandning av dessa olika perspektiv. Och här används flera retoriska grepp som enligt Wodak (2015) är utmärkande för den högerpopulistiska *Rädslans politik*. Med målande beskrivningar av hur små barn tvingas förflytta sig långt för att få hjälp istället för att hjälpas ”på plats” framstår en extrem variant av *not in my backyard* (inte i min nationalstat?) plötsligt som ett alternativ som inte är omoraliskt/osolidariskt. Talaren beskriver hur hen själv ser donationer till hjälporganisationer som ett alternativ och apellerar till invånarnas rädslor och oro som följt med ”hotet” om att flyktingarna nu ska bo nära och märkas av i den geografiska närheten och i invånarnas vardag (jfr. Borell och Gerdner 2010).

Att nämna andra/nya perspektiv och föra in en motdiskurs är ett sätt att protestera och nyansera den bild en upplever vara dominerande i ett samtal (Mills 2008). Motdiskursernas argument är dock ofta konstruerade efter samma principer och logik som de perspektiv en vill synliggöra (för att inte riskera att avfärdas som irrelevanta) och reproducerar uppdelningen mellan *vi* och *dem*. Ett svenskt *vi* framställs som goda/solidariska/aktiva och *de* ”osvenska” ensamkommande som hjälpbehövande och passiva även om det inom den solidariska diskursen också finns ett nyttoperspektiv där personer med migrationserfarenhet omtalas i termer av potentiell ekonomisk nytta (jfr. Hagren Idevall 2016).

Det finns flera exempel på yttranden som för in en motdiskurs för att nyansera bilden av invånarna som enat kritiska mot tjänstemännens förslag genom att säga sig vilja hjälpa till på olika vis eller ge tjänstemännen beröm för sin hantering av frågan. Vilket kan tolkas som ett försök till en motbild till de högerpopulistiska diskurser baserade på idén om ett (1) folk vars intressen och åsikter står i motsats till en styrande elit/ etablisseman som inte lyssnar på

”folket” (jfr. Wodak 2015). Det går att urskilja en liknade rädsla-baserad retorik hos de som tar avstånd från upplevt dominerande högerpopulistiska och rasistiska idéer, en rädsla att förlora den kollektiva identiteten som goda, öppna och toleranta. Hotet i det fallet kommer då från Sverigedemokrater och andra invandringsfientliga som utmanar denna självbild genom rasistiska uttalanden och förslag. Det är alltså inte bara en diskursiv kamp om vilka *dem* är och vilka identiteter deltagarna vill tillskriva flyktingar. Utan också en arena där den kollektiva lokala, Göteborgska, och svenska identiteten och kulturen är under förhandling.

9.11 Högerpopulistiska uttalanden hanterade av ”neutrala” tjänstemän

I den inledande presentationen talas det om att respektera varandras åsikter, att inte avbryta och inte bua. Alla deltagare ska känna sig trygga med att lufta sin oro. Här syns tankar om *det goda samtalet* i en medborgardialog där alla får säga sin åsikt och att dessa sedan ska generera någon form av konsensus eller bringa klarhet (jfr. Wänström 2013). Högerpopulistiska uttalanden samt misstänkliggörandet av de ensamkommande i form av ifrågasättande av ålder med mera reproduceras med olika typer av *akommodering*, det vill säga att ta nästa samtalstur utan att kommentera föregående talarares yttrande. Svaren som ges av tjänstemännen förblir också okommenterade genom själva fråga- svar- principen med turordning. Tjänstemännen berättar gång på gång om att *oron* kopplade till flyktingar som grupp som tas på allvar och att Göteborgs stad arbetar mycket och intensivt med frågan om att kulturellt anpassa de ensamkommande på HVB-hemmen. En rädsla som görs rationell genom att hänvisa till olika negativa och problematiska bilder av ensamkommande som varit synliga i medier (jfr. Hagren Idevall 2012, Bjurfors 2016 om så kallade objektiva källor och rasistiska diskurser). Tjänstemännen poängterar att det inte finns mycket statistik som talar för att det finns ett reellt hot från just nyanlända men förminskar eller ifrågasätter heller inte någons oro eller den bild invånaren uppger som anledning till oro. De *reella riskerna* presenteras alltså som en möjlig tolkning av tjänstemännen men får mindre plats i samtalen än de *upplevda hoten* (jfr Hermansson 2007). Det görs ansatser till att nyansera normalföreställningen om ensamkommande som ett potentiellt hot, genom att berätta om egna eller andras positiva

erfarenheter av individer ur gruppen ensamkommande. Men vilka som inkluderas i ett *vi* cementeras fortfarande, även om en viss nyansskillnad i karaktärsdragen som *de* tillskrivs förs in i samtalet.

10. Slutdiskussion

Wodak (2015:187) skriver att när rädslan får dominera agendan (oavsett om en anser det önskvärt eller inte) är den bästa strategin inte att ignorera dessa utan att *synliggöra* de många problem som kommit i samband med olika globala och lokala förändringar som klimatförändringar, fattigdom, ökade klyftor mellan de som har mest och de som har minst utan istället *konfrontera* den rasistiska retoriken med alternativa lösningar på dessa problem.

Jag menar att Göteborgs stad lyckas väl med att *synliggöra* både rädslor och problem. Men att *inga* eller mycket små ansatser till att också *konfrontera* dem görs. Att synliggöra rasistiska fördomar är ett ansvar jag också menar åligger alla offentligtanställda med tanke på diskrimineringslagstiftningen. Tanken om att mötet ska ha högt till tak och där med tydliga regler kring att buande och avbrytande av oliktankande inte accepteras är helt i enlighet med den demokratiska idén som medborgardialoger också vilar på (Tahvilzadeh 2013). Men när en tjänsteman tar nästa samtalstur utan att på något vis kommentera eller reagera på föregående talare är hen också en aktiv deltagare i normaliseringsprocessen av det perspektiv som just yttrats. Främlingsfientliga och islamofobiska yttranden på så vis blir ett accepterat perspektiv i den undersökta kontexten och Göteborgs stad tillhandahåller mer eller mindre en plattform där dessa föreställningar okritiserat kan spridas till en bredare publik. Både genom talade ord på mötena men också genom den chatt som i skrivande stund ligger kvar på hemsidan.

Det är dock viktigt att poängtera att en överväldigande majoritet av göteborgarna inte var närvarande på mötena, ställde inte frågor i chatten och (kanske) inte ens tyckte att detta var något att diskutera. Flera av dessa är troligen personer som tycker att flyktingmottagandet är en självklarhet. Att rätten att söka asyl och att ha tillgång till en bostad är en mänsklig rättighet som inte går att eller bör ifrågasättas. Denna grupps åsikter är något jag anser också borde avspeglas i denna typ av kommunikation i framtiden. Med språkliga drag kan en annan typ av självklarhet förmedlas när förändringar ska kommuniceras. Där en specifik grupp inte enbart framställs som ett problem som ska lösas utan som faktiska människor som (i alla fall i vissa avseenden) har samma rättigheter som ”alla andra”. Vid ett tillfälle säger en tjänsteman att informationen om jämställdhet till de ensamkommande är något de jobbar med ”precis

som med alla andra barn vi arbetar med”. Detta perspektiv hade kunnat vara grundperspektivet de utgick ifrån i den här informationsinsatsen/dialogen ett perspektiv som kunde ha varit självklart men som i Göteborgs stads information tyvärr gick förlorat.

I en situation med ett uppenbart behov av att motivera för (vissa) invånare varför någonting behöver ske behövs flera perspektiv. Beskrivningen av uppdraget är fullt korrekt och jag motsätter mig inte alls att det varit en extraordinär situation *även* för Göteborgs stad och dess tjänstemän men här behöver också situationen sättas i relation till ett större sammanhang. På ett möte med det uttalade syftet att bringa klarhet i vad som sker i staden och varför, blir det ensidiga inifrån-perspektiv tjänstemännen presenterar mycket problematiskt. Med ett tjänstemannaspråk som jag menar saknar en genomtänkt anpassning till en mer vardaglig kontext och där en saknar kunskaper om eller rationaliserar bort andra perspektiv är det egna förstärks istället bilder av flyktingmottagandet som enbart ett resurskrävande problem och av ensamkommande flyktingbarn som en belastning. Tjänstemannadiskursens syn och ordval för situationen är inte automatiskt applicerbar på den mer vardagliga kontext invånarna kommunicerar utifrån. Gruppen ensamkommande flyktingbarn skulle i princip kunna diskuteras som mycket heterogen med tanke på den enorma geografiska spridning i ursprungsländer som finns och de många individuella bakgrundsfaktorer som finns till att de kommit till Sverige men att tala om de ensamkommande som *en* homogen grupp är självklart ur tjänstemännens professionella perspektiv eftersom det, just där i förhållande till deras professionella uppdrag, är en fullt rimlig positionering av dem. Men då andra perspektiv och kanske framförallt gruppens egna perspektiv saknas blir de ensamkommande blir just *de*, en grupp det talas *om* men aldrig *till* eller *ens för*.

Genom att med vaga språkhandlingar på olika vis koppla ihop mediebeskrivningar av ensamkommande som potentiella hot och skäl till oro rekontextualiserar och förstärker också Göteborgs stad dessa bilder. Ju mindre specifik och explicit en språkhandling är desto mer förlitar sig mottagaren sig på stereotyper (Hornscheidt & Landqvist 2014:125). Ihop med en anonym, homogen och intetsägande bild om vilka de som kommer faktiskt är, blir det också samma stereotyper som invånarna lämnar informationsmöte och chatt med. Mediebilder av

ensamkommande och flyktingar som unga män med en främmande världsbild som är extra benägna att utsätta andra för sexuella trakasserier och ljuga om sin ålder.

Trots att explicita rasistiska uttryck med betoning på *ras* inte förekommer i särskilt hög grad finns tecken på en önskan om eller strävan efter att hålla "sitt" område fritt från vissa grupper; en önskan om att bevara (vita) privilegierade geografiska områden. Placeringen ifrågasätts med mer "rationellt" säkerhetstänkande och "omtänksamma" motiv som att flyktingarna (eller för den delen någon annan utsatt grupp, djurart eller samhället i stort) skulle må bättre av att placeringen blev i något annat område. Vithet, svenskhet, ägande, vuxenhet och medborgarskap, är alla bortnämnda eller normaliserade utgångspunkter och kategoriseringar i sammanhanget. De blir enbart synliga vid enstaka mer extrema benämningar om svenska invånare som exempelvis *fornsvenskar* eller när ens egna barn beskrivs som *blonda*, men är i övrigt synligt endast genom nämmandet av *de andra*, som mörka, osvenska, ojämsställda, resurssvaga, unga, ickemedborgare.

Jag vill tydliggöra min ståndpunkt att *nimby*-reaktioner inte bör viftas bort, de bottnar säkerligen i genuina rädslor för reella hot. Hot för stigmatisering av området en bor i, för att de egna ansträngningarna i form av köande på boplatser, pluggande, arbete och skattebetalande skall sjunka i värde. En sann och reell risk att förlora sin egen maktposition, att statusen och acceptansen en faktiskt har kämpat för att tillskrivas inte längre skall vara värd något. Vare sig det gäller det ekonomiska värdet på bostaden eller andra statusmarkörer och makt som med tid och ansträngningar i form av anpassning till systemet/kulturen har tillskrivits en på olika vis. Rädslor för stora, tydliga och faktiska förändringar, en mer och mer villkorad välfärd, en globaliserad värld med miljöförstöring, krig och konflikter som kommer allt närmre och blir allt tydligare bör inte viftas bort. Och jag delar skräcken för att jämställdhetsnormer och ifrågasättandet av patriarkala strukturer som yttrar sig i form av sexualiserat våld ska gå förlorat genom att vi slutar informera/reflektera och utbilda varandra. Men jag vill vara tydlig med (och håll i hatten, för här kommer den viktiga poängen;) att den skulden inte *på något vis* bör tillskrivas just den lilla gruppen ensamkommande barn som skall bo i husen!

Att främlingsfientligheten/xenofobin varit som starkast i Sverige under perioder av lågkonjunktur och andra oroligheter är ingen slump. Det är då det blir tydligt vilka (och hur stort antal personer) som balanserar alldeles på gränsen till välstånd, vilkas liv som förändras mest drastiskt vid en förändring av nuvarande fördelning av makt och resurser och utrymme. Det är de som har störst anledning att vara rädda som hurrar högst någon äntligen pratar om olika grupper som inte talar högst i vanliga fall, som sätter ord på och gör politik av de egna känslorna, åsikterna och rädslorna. Partier och rörelser med ”nya” idéer om vad problemen är och hur de ska lösas växer sig större för att det finns mängder av personer, som inte är välutbildade och kan formulera sig, men som har lika mycket åsikter i alla fall. Det är inte bara rädslan för de ensamkommande flyktingbarnen det handlar om, det är rädslan för att förlora status på så många andra områden i livet. Dessa känner sig sedda och hörda när någon ”äntligen” talar om saker som andra inte talar om och som presenterar andra typer av resonemang. Resonemang som gör skillnad på folk och folk som de etablerade partierna, tills nyligen, inte ville kännas vid men som blivit mer och mer tillåtna och allt mer tas i beaktande när beslut ska tas. ”Mitt Europa bygger inte murar, vi hjälps åt när nöden är stor” sa Stefan Löven i september 2015 när människor runt om i landet samlats i stora manifestationer under parollen Refugees Welcome (GP 6/9 2015). Bara några månader senare stänger regeringen i praktiken gränserna. För att trygghetssystemen (för de som redan bor här) inte kan garantera samma kvalitet längre och för att fördela flyktingarna/ ”belastningen” mer jämnt över andra delar av EU. Med samma logik som syns i det undersökta materialet; rädslor för förändringar, tankar om att vissa människor anses ha större rätt att bo på en viss geografisk plats än andra och att vissa personer automatiskt klassas som belastningar medan andra har privilegiet att ses på som en potentiell tillgång. Rädsla för att bli av med sina egna privilegier.

[...]vi är ju livrädda för att om man sätter igång och bygger där så kommer det bli skred och då påverkar det ju oss som bor längre upp också
(möte B fråga 3)

11. Referenslista

- Bjurhult, C (2015) Konstruktion av ensamkommande barn : En diskurspsykologisk studie kring hur föreställningar om ensamkommande barn görs trovärdiga på ett diskussionsforum online. Masteruppsats Högskolan Väst/Avd för utbildningsvetenskap och språk
- Björkqvall, A. (2003). Svensk reklam och dess modellläsare Stockholm: Stockholms universitet
- Borell, K. & Gerner, A. (2010). Etnicitet, religion och organisation: Muslimska församlingar i förändring. I *Invandrare & Minoriteter*. (37:1, s. 13-17).
- Borell, K & Gerner, A. (2003). Neighborhood reactions toward facilities for residential care: A Swedish survey study. *Journal of Community Practice*. (11:4, s. 59-79).
- Bourdieu, P. (1998). Om televisionen: följd av Journalistikens herravälde. Stockholm: B. Östlings bokförl. Symposion.
- Butler, J., (1997). *Excitable Speech* London:Sage Social Science
- Cowan, S. (2003). NIMBY syndrome and public consultation policy: The implications of a discourse analysis of local responses to the establishment of a community mental health facility. *Health & Social Care in the Community*, 11(5), 379-386.
- Dagens Nyheter (26/2-2016) Överfallsvåldtäkter i Köln
- Dear, M.(1992) Understanding and Overcoming the NIMBY Syndrome *Journal of the American Planning Association*, 07/1992, Volym 58, Tidskriftsnummer 3
- Demker, M. (2013) Sverige åt svenskarna : motstånd och mobilisering mot invandring och invandrare i Sverige Stockholm : Atlas
- Diskrimineringsombudsmannen (1/2 2016) www.do.se/om-diskriminering/skyddade-diskrimineringsgrunder
- Dustmann C, Preston Ian P (2007). Racial and Economic Factors in Attitudes to Immigration. *The B.E. Journal of Economic Analysis & Policy*: Vol. 7: Nr 1. artikel 62.
- Expo (21/10 2016) Uppmaningar till mordbrand och terroråd i SD-vänliga facebookgrupper http://expo.se/2015/uppmaningar-till-mordbrand-och-terrorad-i-sd-vanliga-facebookgrupper_6953.html
- Expo (19/2 2016) Extremhögern bakom protester mot flyktingboenden http://expo.se/2016/extremhogern-bakom-protester-mot-flyktingboenden_7029.html
- Fairclough, N. (1992). *Discourse and social change*. Cambridge: Polity.
- Fung, A. & Wright, E.O. (2003). *Deepening Democracy*. {Stad}: Political Science
- Gripsrud, J. (2002). *Mediekultur, mediasamhälle*. (2. uppl.) Göteborg: Daidalos.
- GT (9/2 -2016) *informationsmöte om temporära bostäder* Bene Perlenberg, C
- Göteborgs stad, pressträff, (28/9-2016) goteborg.se
- Göteborgs stad, *Flyktingmottagande i Göteborgs stad* goteborg.se (7/3 2015)
- Göteborgsposten *Refugees welcome lägger ner sin mottagning på centralen* (4/11 2016)
- Göteborgsposten *I mitt europa bygger vi inga murar* (6/9 2015)
- Göteborgsposten (1/4 2016) Göteborg JO-anmäls för riggade mötet om tillfälliga bostäder
- Hornscheidt, L., & Landqvist, M. (2014). *Språk och diskriminering* (1. uppl. ed.). Lund: Studentlitteratur.
- Hellström, A. & Kiiskinen, J. (2013). Populismens dubbla ansikte. *IMER idag : aktuella perspektiv på internationell migration och etniska relationer*.
- Hermansson, H. (2007). The Ethics of NIMBY Conflicts. *Ethical Theory and Moral Practice*, 10(1), 23-34 <http://www.jstor.org/stable/40602498>
- Idevall Hagren, K. (2016). Polariserade politiska debatter om migration Positioneringar och attityder i tv-sända valdebatter. *Språk och interaktion*. (4:3, s. 65-87) <http://uu.diva-portal.org/smash/get/diva2:917668/FULLTEXT01.pdf>

- Idevall Hagren, K. (2014). "Ge mig dina källor på det innan jag tror på det, fram tills dess kommer jag skratta åt det påståendet": En språkvetenskaplig studie av relationer i kommentarsfält online. I Edlund, Ann-Catrine, Edlund, Lars-Erik, Haugen, Susanne (red.) Vernacular Literacies: Past, Present and Future, Umeå: Institutionen för språkstudier, Umeå universitet; Kungl. Skytteanska samfundet. 77-89
- Johansson, C. (2005). Välkomna till Sverige?: svenska migrationspolitiska diskurser under 1900-talets andra hälft. (1. uppl.) Diss. Linköping : Linköpings universitet, 2006. Malmö.
- Johansson, A., (2008) Flyktingpolitiska diskurser: en kritisk diskursanalys av två debatter Kandidat-uppsats, Lunds universitet/Socialhögskolan
- Knox, P. L., & Pinch, S. (2006). Urban social geography: An introduction (5.th ed.). Harlow: Prentice Hall.
- Leeuwen van, T. (2008) Discourse and practice. New York: Oxford University Press.
- Lisehamn, J., & Andersson, I. (2016). Bilden fick människor att öppna ögonen – en kritisk diskursanalys hur ensamkommande flyktingbarn konstrueras i media Kandidat-uppsats, Göteborgs universitet/Institutionen för socialt arbete.
- Lind Palicki, L (2010) Normaliserade föräldrar. En undersökning av Försäkringskassans broschyrer 1974–2007. (Studier från Örebro i svenska språket 6.) Örebro: Örebro universitet.
- Lykke, N. (2014) Intersektionalitet - ett användbart begrepp för genusforskningen Kvinnovetenskaplig tidskrift,2014:2
- Lykke, N. (2010). Feminist studies: A guide to intersectional theory, methodology and writing. London: Routledge.
- Mills, S. (1997). Language and sexism. Cambridge;New York;: Cambridge University Press.
- Migrationsverket (2016) <http://www.migrationsverket.se/Om-Migrationsverket/Statistik.html>
- Mouffe, C. (1999). Deliberative democracy or agonistic pluralism? Social Research, 66(3), 745-758.
- Nationalencyklopedin (2016-06-07) Konstruktionism. <http://www.ne.se/uppslagsverk/encyklopedi/lång/konstruktionism>
- Nougera P, Cammarota J och Ginwright S (2006) Beyond Resitance! Youth Activism and Community Change: New democratic Possibilities for practice and policy for Americas Youth. New York/London: Routledge
- Oredsson, S. (2003). Svensk oro: Offentlig fruktan i Sverige under 1900-talets senare hälft. Lund: Nordic Academic Press.
- Pacione, M., & Ebooks Corporation. (2009). Urban geography: A global perspective / [elektronisk resurs] (3.th ed.). Hoboken: Taylor & Francis.
- Stevenson, A. (2010). "NIMBY" Oxford dictionary of english: Elektronisk resurs (3.th ed.). New York: Oxford University Press.
- Stretmo, L. (2014). Governing the unaccompanied child [Elektronisk resurs] : media, policy and practice. Diss. Göteborg: Göteborgs universitet, 2014. Gothenburg.
- Sveriges Radio (20/11-16) SD startar flera större kampanjer
<http://sverigesradio.se/sida/artikel.aspx?programid=83&artikel=6279548>
- Sveriges Television, Opinion (sändt 11/2 2016) [http:// www.svtplay.se/](http://www.svtplay.se/)
- Refugees welcome to Göteborg (7/3 2016) <http://www.refugeeswelcomegbg.se>
- Schively, C. Understanding the NIMBY and LULU Phenomena: Reassessing Our Knowledge Base and Informing Future Research. Journal of planning literature 21.3 (2007): 255-266.
- Strömbäck, J. (2015). I nationens intresse: En översikt av hur invandring bidrar till Sverige. Stockholm: Reforminstitutet.
- Thavilzadeh, N. (2013).Deltagande styrning – hur ska medborgardialoger utformas för att fördjupa demokratin?, i Stenberg J et.al, 2013, Framtiden är redan här – hur invånare kan bli medskapare i stadens utveckling Göteborg: Chalmers tekniska högskola, s.118 - 121
- UNHCR (2/3 2016) Refugees/Migrants Emergency Response - Mediterranean
<http://data.unhcr.org/mediterranean/regional.php>
- Vetenskapsrådet. Expertgruppen för etik. (2016). God forskningssed.

<https://publikationer.vr.se/produkt/god-forskningssed/>

Wolsink, M. (1994). Entanglement of interests and motives: Assumptions behind the NIMBY-theory on facility siting. *Urban Studies*, 31(6)

Wänström, J.,(2013). Demokratisk förankring i skolnedläggningsprocesser: Förutsättningar för medborgardialog i en känsloladdad fråga Linköpings universitet, Institutionen för studier av samhällsutveckling och kultur, Centrum för kommunstrategiska studier Filosofiska fakulteten.

Winther Jørgensen, M. & Phillips, L. (2000). *Diskursanalys som teori och metod*. Lund: Studentlitteratur.

Wodak, R. (2014). *The politics of fear: what right-wing populist discourses mean*. London: Sage Publications

Yimby Göteborg (17/2 2016) <http://yimby.se>

Yimbytown (17/2 2016) <http://yimbytown.com>

Bilagor

1. Informationsblad

Information

Temporära bostäder

Höstens stora flyktingströmmar skapade en extraordinär situation. Många människor har flytt till Sverige och kommit till vår stad. Därför finns ett stort behov av att ge människor tak över huvudet och Göteborgs Stad har en skyldighet att ordna boende för vissa grupper. Dessa bostäder behöver snabbt komma på plats och temporära bostäder har en snabbare process än permanenta bostäder.

Vad är temporära bostäder?

Fullvärdiga bostäder som byggs av färdiga moduler. De uppförs med stöd av tidsbegränsade bygglov på kommunal mark och kan stå kvar under max 15 år. Därefter måste bostäderna monteras ner och flyttas. De byggnadskraven är något lägre än för ordinarie bostäder. Bostäder för totalt 3000 personer planeras.

Vilka ska bo här och när är inflyttning?

Temporära bostäder är till för flyktingar – barnfamiljer och ensamkommande barn och ungdomar. På hem för ensamkommande kommer det att finnas personal. Målet är att de första bostäderna ska vara klara för inflyttning före sommaren. De flesta beräknas stå klara efter sommaren och under hösten 2016.

Vilka platser är det?

Tolv platser är på förslag. Plana ytor med hyfsade stabilitetsförhållanden och som ligger nära kollektivtrafik och annan bostadsbebyggelse har valts ut.

- Amundön (Brottkärr)
- Askimsviken (Hult)
- Björkekärrsplan (Sävenis)
- Fiskebäck (öster om Högenskolan)
- Fridkullagatan (Krokslätt)
- Hinsholmen (Älvsborg)
- Kärrlundsvallen
- Lilla Glasmästaregatan (Krokslätt)
- Skintebo småbåtshamn
- Tuve
- Väster om Lemmingvallen (Utby)
- Änåsfältet (Bagaregården)

www.goteborg.se

Information

Varför just dessa områden?

Flertalet av de nyanlända barn och vuxna som kommit till Göteborg under de senaste åren bor i Angered, Östra Göteborg och Västra Hisingen. Göteborgs Stad strävar efter att skapa en mer jämlik stad och motverka segregation. Därför vill vi bygga i områden som inte har tagit emot så många flyktingar.

Hur går bygglovsprocessen till?

Alla medborgare i Göteborg kan under bygglovsprocessen, som startar senare i vår, lämna synpunkter till stadsbyggnadskontoret. Om du är berörd granne eller fastighetsägare i området kommer du att kontaktas direkt. Som berörd har du rätt att överklaga till länsstyrelsen.

Mer information:

Gå in på goteborg.se/flyktingmottagande. Här hittar du frågor och svar om temporära bostäder. Läs också om arbetet med trygghet och säkerhet kring boenden för ensamkommande unga.

Ställ egna frågor: goteborg.se/frageladanflykting

Kontakt:

Kontaktcenter Göteborgs Stad
telefon: 031-365 00 00
Mejl: goteborg@goteborg.se

www.goteborg.se

2. Diskurskategorier Kodschema

Det kodschema som ligger till grund för de slutgiltiga resultaten med exempel.

<p>Not in my backyard</p> <p>Inte nära min tomtgräns, inte nära mina barn, inte nära några svenska barn, inte nära några äldre personer eller funktionsnedsatta. Eller nära Tuveraset. Eller nära andra som betungats. Så nära att man knappt kan gå emellan. De flesta är ju trevliga och artiga med det stör barnens studiero. Säve flygplats, kan man inte bygga där istället? Mitt barn får inte rätt resurser i skolan och nu kommer dessa. Kollas de för sjukdomar? Alla som betalar så mycket skatt kommer flytta. Ni sågar av er gren som ni sitter på.</p>	<p>Naturskyddare</p> <p>Rödlistade träd, fornminnen, strandskydd, fågelarter, en vacker äng, en fotbollsplan och en motionsrunda som hotas. Lera sluttningar, rasrisk. Känner inte igen mig. Geoteknik. Våldigt oroliga. Stabiliteten rubbas. Rasrisk. Vi längre upp kan också rasa ner.</p>	<p>Integration. Blanda upp</p> <p>Att spä ut dem. I små volymer så de inte riskerar att "ta över". Samt trängsel. Några få, men inte så många. Svenskar bör vara i majoritet i ett område. Volymer. Det är fullt på bussen. Trycka in i skolor. Integrationen fungerar dåligt när många "klumpas ihop". Kan flyktingar användas som t ex hjälplärare i skolan. Vem ska de integreras med egentligen? De kommer känna sig utanför</p>	<p>Jämställdheten, Kultur, normer och värderingar</p> <p>Kvinnosyn, jämställdhet och våldtäktshot. Muslimers syn på kvinnor hot mot "våra normer och värderingar". Hur ska vi hantera invandrare vars inställning till demokrati, jämlikhet mellan könen mm går på tvärs med svenska normer. När får de reda på "vad som gäller" ang aga, hedersförtryck, barnäktenskap och lagar de inte är vana vid.</p>
<p>Grupp mot grupp i en hotad välfärd</p> <p>Hur har vi råd</p> <p>Svenskättad man utan bostad</p> <p>Minskade platser i äldreboenden till förmån för invandrare</p> <p>Hjälp de egna först Bostadsbrist och arbetslöshet</p> <p>Dyrt för oss fastighetsägare. Som barnfamilj.</p> <p>Har köpt "dyr lägenhet". Strandskydd.</p> <p>Hur tänker ni kring kostnaderna? Vi har tagit för stor andel? Mitt barn har dyslexi.</p>	<p>Pojkar eller män</p> <p>Åldersbestämning. De är inte barn. Varför hjälper vi inte flickor? Det blir ett överskott av pojkar. Killar som hotar våra döttrar. Barn, ungdomar, män. Pojkar.</p>	<p>Rädslor och Säkerhetsshot</p> <p>Våld och våldtäktshot. Min 16åriga dotter vågar inte åka buss själv. Vi är gamla och rädda. Kan inte sova. Det kommer bli problem. Det kommer bli Krig. Säkerhet. Slippa fler mord och övergrepp?</p>	<p>Positiva bilder</p> <p>Bra att ni gör det här</p> <p>Hur kan vi hjälpa? varför inte fler familjehem? vår förening vill hjälpa till med mera. Vad gör dom hela dagarna? Många mår väl dåligt? Får de hjälp? Vad kan jag göra för att hjälpa och stötta? Hur får vi bra mötesplatser? En lyckad integration. Arbetar med ensamkommande. De är starka, snälla och motiverade. (Hisingen) Kan ni inte bygga i majorna också? Kan flyktingar användas som läxhjälp? När kan de komma i arbete?</p>
<p>Lite allmänt tyckande om politik och samhälle. Försök att föra in nya ämnen, politiska diskussioner</p> <p>Vinster i välfärden. Sluta ta hit dom. Hjälp dom på plats och skänk pengar till UNHCR. Så slipper de drunkna i medelhavet. Rösta inte på de sju invandringsvänliga partierna. (Västra)</p> <p>Allmänt ang bostadsbrist. Fördöm kriget. Det är ingen naturkatastrof som skapat situationen, det är politik. (östra)</p>	<p>Om byggprocessen</p> <p>Hur ser tidsplanen ut. Är det tidsbegränsat eller är risken att det blir permanent. Kommer det bli höga hus? Tänk på höjdrädda. Ljusinsläpp? Tuve centrums utveckling på lång sikt. Detaljplaner med mera. Vilka andra platser är aktuella? Ska ni bygga även om folk överklagar?</p>	<p>Om boendeans utformning</p> <p>Personaltäthet, arbetsvillkor ur fackligt perspektiv utseende på byggnaden.</p>	<p>Om själva informationsprocessen</p> <p>Tiden på dagen för chatten, Vilka som bjuds in respektive släpps in i lokalerna. Det går inte att få ut information om flyktingmottagandet. Odemokratiskt. Varför röstar vi inte i frågan?</p>

3. Tabell Ämnen i invånarnas frågor

	Antal frågor som berör ämnet
De ensamkommande flyktingbarnens karaktärsdrag	69
Geografisk placering av modulhusen	36
Beslutsprocess, bygglovsprocess, demokratiska aspekter i beslutsfattandet	34
Andra utsatta grupper resurser/välfärd	25
Övriga insatser och resurser till ensamkommande volontär, skola med mera	17
Integration "blanda upp" geografiskt	12
Verksamhet, personal på boendena	11
Integration andra typer	5
Mötes/informationsutformningen	4

4. Tabell

Ämnen i frågor om De ensamkommande

Ämne	Andel procent
åldersbestämning	21 %
våldtäkt/våld/sexuella trakasserier	14 %
kön/könsfördelning	13 %
positiv/neutral bild	10 %

5. Länk till de inspelade mötena

http://goteborg.se/wps/portal/invanare/omsorg-o-hjalp/invandring-och-integration/flyktingmottagande-i-goteborgs-stad_ny/temporara-flyktingbostader!/ut/p/z1/04_Sj9CPykssy0xPLMnMz0vMAfljo8ziTYzcDQy9TAy9LSz9zA0cLX0tLAN9XA39Awz1wwkpiAJKG-AAjgb6BbmhigCw2W_e/dz/d5/L2dBISEvZ0FBIS9nQSEh/#htoc-5 som den var utformad 7/3 2015. Kan även begäras ut hos Göteborgs stad.

